

بِالشُّكْرِ يَزِيدُ فِي النِّعَةِ وَالْكَرَمِ مِنَ الدُّعَاءِ فَإِنَّكَ لَا تَدْرِي مَنِي لِي سُبْحَانَكَ وَإِنَّا لَنَدْعُوكَ اللَّهُ فَفَعَلْنَا
 مَنِي فِيهِ عَلَيْهِ لِنُصْرَتِهِ اللَّهُ فَرَادَانِ يَأْتِيكَ مِثْلُكَ مِثْلُكَ مِثْلُكَ مِثْلُكَ مِثْلُكَ مِثْلُكَ مِثْلُكَ مِثْلُكَ مِثْلُكَ مِثْلُكَ مِثْلُكَ
 وعا میکن چه نیست که نام وقت با جاست مخرون کرد و از تمکاری بر پیر که خدای حکم کرده که کسی که تسم بر او شود نصرت
 کند او را و قال أَيُّهَا النَّاسُ إِنَّمَا نَعْبُدُكُمْ عَلَىٰ أَنْفُسِكُمْ وَآيَاتِكُمْ وَالْمَكْرَفَاتِ اللَّهُ لَمْ يَخْلُقِ الْمَكْرَةَ لِشَيْءٍ إِلَّا
 بِأَهْلِيهِ أَيْرِدَانِ أَيْرِدَانِ وَكَرْمَشِي وَرَبَّاشِيكَ كَيْفَ أَنْ بَرَّاشِيكَ كَيْفَ أَنْ بَرَّاشِيكَ كَيْفَ أَنْ بَرَّاشِيكَ كَيْفَ أَنْ بَرَّاشِيكَ
 وَفَالِ سَخِرَ صَوْنٌ عَلَىٰ الْإِيمَانِ بِشَيْءٍ لَنْ كُونُ حَسْرَةً وَنَدَامَةً فَغَيْبُ الْمَرْغَبِ الْفَائِزُ وَبِأَنَّ كَرْمَشِي
 رادت عزل و عزلت بینه و بوجاست حسرت و ندامت شکفته شوند چنانکه امارت مصدر راحت و آسایش است و مرکب است
 محنت و فرمایش و قال لَنْ يَخْلُقُوا أَقْوَامًا اسْتَدُوا أَمْرَهُمْ إِلَىٰ أَمْرِهِمْ رَسْمًا رَسْمًا قَوْمِي كَمَا مَرَّ خَيْرٌ
 استند بازن گفتند و حضرت رسول عرض کردند چه کس را فضیلت زیاد است قال إِذَا ذَكَرْتَنَا عَانَكَ وَإِذَا
 نَسِيتَ ذَكَرْنَا بِعِنَايَتِنَا كَمَا كُنَّا نَسِيْتَهُمْ بِعِنَايَتِنَا كَمَا كُنَّا نَسِيْتَهُمْ بِعِنَايَتِنَا كَمَا كُنَّا نَسِيْتَهُمْ بِعِنَايَتِنَا
 کردند شما را کسیت قال الْعُلَمَاءُ إِذَا فَعَلُوا فَمَرُودٌ عَلَىٰ قَوْمٍ مَدِينَةٍ وَرَدِينِ فَسَادُوا كُنْتُ وَفَالِ أَوْ خَيْرًا فِي بَيْتِهِ أَوْ خَيْرًا
 بِالْإِخْلَاصِ فِي السِّرِّ وَالْعِلْمِ وَالْعَدْلِ وَالرِّضَا وَالغَضَبِ وَالْقَضِيَّةِ وَالْفَقْرِ وَالْفَيْضِ وَأَنْ عَفْوًا عَفْوًا
 ظَلَمْتَنِي وَأَعْطَيْتَنِي مِنْ حَرَمِي وَأَصْلٌ مِنْ فُطْعِنِي وَأَنْ يَكُونَ صَحْبِي فَكِرًا وَمِنْ ظَلَمْتَنِي فَكِرًا وَمِنْ ظَلَمْتَنِي فَكِرًا
 مراد پذیرد صیت کرد با خلاص در عمل چه پنهان و چه آشکار و میان روی هنگام خشم در رضای بعدل کار کردن در فقر و غنا
 و اینکه معفو دارم آنکس را که با من ظلم کرد و عطا کنم آنکس را که مرا محروم داشت و بیویندم با آنکس که از من برید و اینکه خاموشی
 خداوند بیرون شوم و در سخن کردن از ذکر حق بدر فرودم و جز بعبرت در آفرینش نگران شوم و قال قَدْ عَلِمَ بِالْكِتَابِ
 علم را که توبت در پند فراموش شود و قال تَسَادَ الْقَوْمَ فَأَسْمَعْتُمْ وَكَانَ نَعِيمُ الْقَوْمِ أَذْلَهُمْ وَأَكْرَمُ الرَّجُلِ
 الْفَاسِقُ فَلْيَنْظُرِ الْبَلَاءُ چون فاسق امارت قوم بدست کند و ناکس ترین مردم سید قوم کرد و فاسق نیست
 و مکنات یابد باید مقرر باشد و قال سُرَّعَةُ الْمَشِيِّ نَدْبُهُ بِهَا الْمَوْجُورُ بَارِزٌ وَرَبْرُزٌ شَتَابٌ زَوْجٌ رَقِيقٌ مَكَانَتُ
 و نزلت از مرد برگیرد و قال لَا يَزَالُ الْمَسْرُوفُ فِي مَنِيهِ مِنْ هَوَاهُ حَتَّىٰ يَكُونَ أَكْثَرَ جُزْمًا مِنَ الشَّرَفِ
 هواره کنه مردم دزد زده در همت مردم بری الذمه از خود افزون باشد و قال إِنْ لَمْ يَكُنِ الْجَوَادُ فِي حِفْظِهِ خَدَاةَ
 مردم بخشنده در راه خود را دوست میدارد و قال إِذَا كَانَ أَمْرًا تَكُنُّ خَيْرًا لَكُمْ وَأَغْنِيَانَكُمْ شَيْئًا تَكُنُّ وَأَخْرَجَكُمْ
 شَوْزِي بَيْنَكُمْ فَظَهَرَ الْأَرْضِ خَيْرٌ لَكُمْ مِنْ بَطْنِهَا وَإِذَا كَانَ أَمْرًا تَكُنُّ شَرًّا لَكُمْ وَأَغْنِيَانَكُمْ بِخَلَاتِكُمْ وَأَمْرًا تَكُنُّ
 إِلَىٰ لِسَانِكُمْ فَظَنَّ الْأَرْضِ خَيْرٌ لَكُمْ مِنْ ظَهْرِهَا كَاهِ أَمْرًا تَكُنُّ شَرًّا لَكُمْ وَأَغْنِيَانَكُمْ بِخَلَاتِكُمْ وَأَمْرًا تَكُنُّ
 شما کار شوری کنند از بهر شمار روی زمین نیکوتر از زیر زمین است و اگر زیانکار ترین شما امارت شما بایند و بخیران شما غنی
 کردند و امور شما بر شما شایسته بود و در مرکب زبری شما نیکوتر از زندگی است و قال مَنْ أَصْبَحَ وَأَمْسَىٰ عِنْدَهُ تِلْكَ فَكَا
 نَمَتَ عَلَيْهِ الْبَغْفِيُّ الدُّنْيَا مِنْ أَصْبَحَ وَأَمْسَىٰ عِنْدَهُ بَيْنَ أَيْمَانِي بَيْنَ عِنْدَهُ فَوَيْلٌ لِمَنْ فَازَكَ كَانَتْ
 عِنْدَهُ الرَّابِعَةُ فَعَدَّتْ عَلَيْهِ الْبَغْفِيُّ الدُّنْيَا وَالْآخِرُ وَهُوَ تَكْرَارٌ فِي شَيْءٍ تَكُنُّ تَكُنُّ تَكُنُّ تَكُنُّ تَكُنُّ تَكُنُّ تَكُنُّ تَكُنُّ
 و آن محنت بدن و امنیت خاطر و قوت روزانه است و اگر بیان آنچه باشد نعمت دنیا و آخرت بر او تمام است

وقایع اقبالیم سبب بعد از هجرت رسول خدا الی زمانها

وَقَالَ زُحْرَوَانٌ نَبْرًا ذَلَّ وَغَنِيًّا أَفْقَرًا عَالِمًا ضَاعَ فِي رَمِيَانِهِمْ يَفْرِيدُ رَحِمَ كَنِيْدٍ أَنْفَرِيْرًا كَمَا ذَلَّ بِيْنَ شِدْهٍ وَآنَ غَنِيًّا رَا
 كَمَا كَفَرْتُمْ وَآنَ عَالِمٍ رَا كَمَا دَرَسِيَانِ جَابِلَانِ ثَادَهُ وَقَالَ خَلْنَانِ كَيْتَرُ مِّنَ النَّاسِ فِيهَا مَقْنُونُ الْفَضْلِ وَالْفَرَاغِ
 وَدَخَلَتْ أَسْتُ كَمَا مَرَدَمُ فَرِيْقَتِهِ أَنْ بَاشَدَ آنَ صَحْتِ بَدَنِ وَفَرَاغِ خَاطِرِ اسْتُ وَقَالَ اجْتَلَبْنَا الْقُلُوبَ عَلَى حَبِّ مِّنْ
 أَحْسَنَ إِلَيْهَا وَبُعِضُ مَنِ اسَاءَ إِلَيْهَا مَرْدَانِ دُوسْتِ دَارِنْدَ آخِشِ رَا كَمَا زُوْنِيْكِي سَبِيْنْدُ وَدُشْمَنِ دَارِنْدَ كَبِيْرًا
 كَمَا زُوْدِ سَبِيْنْدُ وَقَالَ مَلْعُونٌ مِّنَ الْفِي كَلْمَةِ عَلَى النَّاسِ لَعْنُونِ اسْتُ كَمَا كَسِي كَمَا تَعْلُ خُوشِ رَا بَدُوشِ مَرْدَمِ كَلْمَةِ دُوسْتِ
 دِهِمُ وَقَالَ الْغِبَادَةُ سَبِيْعُهُ اجْرَاءُ أَفْضَلُهَا طَلَبُ الْجَلَالِ عِبَادَتِ رَا مَفْتِ خَيْرِ اسْتُ نِيْكُوْتَرُ زُوْدِ كَمَا كَسِي كَمَا كَسِي كَمَا كَسِي
 وَقَالَ آتَانَهُ لَا بَطَاعَ جَبْرًا وَلَا بُعْضِي مَغْلُوبًا وَلَا مَرِيْقِي الْعِبَادِ مِّنَ الْمَلِكِ وَلَكِنَّهُ الْفَارُ عُلْمًا فِدْرَهُمْ
 عَلَيْهِ وَالْمَالِكِ لِمَا مَلَكَكُمْ إِيَّاهُ فَآزِ الْعِبَادِ إِنْ تَمَرُّوا بِطَاعَةِ اللَّهِ لَمْ يَكُنْ فِيهَا مَانِعٌ وَلَا غِنَا صَاوِرٌ وَلَا عُلُوٌّ
 بِمَعْصِيَتِهِ فَشَأْنُ أَنْ يَجُولَ بَيْنَهُمْ وَيَبْدِيهَا فَعَلَّ وَلَيْسَ مَرْتَبًا أَنْ يَجُولَ بَيْنَكَ وَبَيْنَ شَيْءٍ وَلَمْ يَفْعَلْ فَاثَا
 الَّذِي فَعَلَهُ كَانَ هُوَ الَّذِي دَخَلَهُ فِيهِ هَا مَا خَدَّوْنِدْرَا كَمَا عَمَّا عِبَادَتِ كَمَا زُوْدِ رَا كَمَا عَصِيَانِ نُوْرُ زُوْدِ وَآيِنِ كَمَا زُوْدِ
 خَدَّوْنِدْرَا مَلَكْتِ خُودِ مَرْدَمِ رَا نَكْرَدَه بَلَكَمَا قَادِرًا قَادِرَتِ رَا نَچَاشِ نَزَا قَدْرَتِ دَاوَدَ دَا مَلَكْتِ اسْتُ رَا نَچَاشِ نَزَا مَلَكْتِ
 عَطَا فَرْمُودَه هَا مَا سَبَدِ كَانِ كَمَا مَشَالِ مَرَكَنْدَرِ طَاعَتِ خَدَّوْنِدْرَا اِيْشَا نَزَا وَانْعِ دَا نَبِي مَنِيْتِ پَسِ كَمَا مَرَكَبِ مَحَاصِي شُوْنِدِ خَدَّوْنِدْرَا
 حَاجِرِ دَا حَالِي دَرِيْمَانِ اِيْشَانِ مَعْصِيَتِ اسْتُوْرَ فَرْمِيدَا مَحَاصِي شُوْنِدِ كَمَا حَاجِرِي اسْتُوْرَ كَمَا عَصِيَانِ دَرُودِ نَبِي اسْتُ كَمَا
 خَدَّوْنِدْرَا رَا عَصِيَانِ بَا زُوْدِ اسْتُ بَلَكَمَا خُودِ عَصِيَانِ كَرْدَه دَكِيْفَرْمِيدُ وَقَالَ كَابِنِ اِيْزَهِيْمِ وَهُوَ مَوْجُودٌ بِنَفْسِهِ لَوْ لَا أَنَّ
 الْمَاضِيَةَ فَرَطُ الْبَاقِي وَالْآخِرَةَ جَوْابُ الْاَوَّلِ مَرْتَبًا عَلَيْكَ يَا اِيْزَهِيْمِ تَمَّ دَمَعَتْ عَيْنُهُ وَقَانَدَمَعَ الْعَيْنُ وَبِحُجْرِ
 الْقَلْبِ وَلَا نَقُولُ إِلَّا مَا يَرْضَى الرَّبُّ فَإِنَّا بَيْنَا وَبَيْنَهُمْ حُجْرٌ أَنْ كَامَ كَمَا فَرَزَنْدِ رَسُوْلِ خُدَايِ اِبْرَاهِيْمِ دَوَاعِ جِهَانِ كَفْتِ
 رَسُوْلِ خُدَا اِيْشِيْ كَمَا تَرَا فَرْمُودِ چَا نَكَمَا دَرَقَصَه دَوَاعِ اِبْرَاهِيْمِ شَرِيْحِ رَفْتِ وَكَرَقَرْتِي چِنْدَا زَا اِيْشِيْ كَمَا تَرَا دَرِيْنِ كِتَابِ مَبَارَكِ رَتْمِ كَرْدَه
 وَدِيْكَرَا بَارَه كَاشْتَهِي اِيْدِ بَرَايِ آسْتِ كَمَا نَظْمِ وَتَرْتِيْبِ اِيْنِ احَادِيْثِ دِيْكَرِ كُوْنِ شُوْدِ بَا اِيْجْمَلِ مَنَكَامِ رَحْلَتِ اِبْرَاهِيْمِ رَسُوْلِ خُدَا فَرْمُودِ
 اِيْ اِبْرَاهِيْمِ كَرَا اِيْنِ بُوْدِ كَمَا رُوْزِ كَارِ كَزَشْتَه اِنْدَقَصَه دَا جَرَسِيْتِ بَرَايِ آسِيْنْدَه دَا نَجْمَا نَزَا اَقْدِيْمِ دَا نَخِيْرِي مَنِيْتِ آخِرَا اَوَّلِ
 پُوْسْتَه شُوْدِ هَر اِيْنْدَه دَر مَعْصِيَتِ تُو مَحْزُوْنِ مِيْدَمِ اِيْنِ كَفْتِ دَا بَ دَر چِيْشَمِ مَبَارَكِ بَكُرْدَا اِيْدِ فَرْمُودِ رُو دَا بَ اسْتُ كَمَا دَر مَحَاصِي چِيْشَمِ
 بَكُرْدِ دُوْلِ نَزِيْنِ كَرْدِ دَلَكْنِ بَا نَكْتِ نَبُوْجَه بَر دُشْتَرِ وَجِهْرَه خُوشِشِ اِدُوْنِ رُو دَا نَبَا شُدِ خُدُوْنِدْ بَدَانِ رَضَا نَدِهْدُ وَقَالَ الْجَمَالُ
 فِي اللِّسَانِ بَيْنِي مَكَانَتِ مَرْدِ رِيْخِ كَفْتِ بِيْدِ شُوْدِ وَقَالَ لَا يَفْضُلُ الْعِلْمُ اِيْنْتَرَا عَاَضِرِ النَّاسِ فَا لَكِنَّهُ يَفْضُلُ
 الْعُلْمَ حَتَّى اِنَّا لَمَبِيْعِي عَالِمِ اِلْحَدَا لِنَاسِ رُوْ سَا جَهَا لَا اسْتَفْتُوْا فَا فَوَا نِيْغِيْرَ عِلْمِ فَضْلُوْا وَضَلُوْا سَبِيْرًا
 عِلْمِ قَبْضِ شُوْدِ دَر مِيْرُوْدِ لَكْنِ طَلْمَا قَبْضِ شُوْنِدِ چِنْدَا نَكَمَا كِيْتَمِ بَجَابِي نَا نَدِ مَرْدَمِ جَاعَتِي جَابِلِ رَا مَكَانَتِ مَفْتِي كَبِيْرَنْدِ وَا اِيْشَانِ مَرْدُوْنِ
 عِلْمِ دَر اَمُوْر شَرِيْعِي قَتُوِي كَنْدِ خُوْدِ كَمَا رَه شُوْنِدِ مَرْدَمِ رَا كَمَا رَه شُوْنِدِ مَرْدَمِ هَا كَمَا رَه نَا يِنْدِ وَقَا أَفْضَلُ جِهَاتِ اَمِيْنِ اِيْشَانِ اَلْحَمْدُ
 بَهْتَرِيْنِ جِهَادِ اَمْتِ مَرْدُوْنِ اِنْتِظَارِ بَرُوْنِ اِيْشَانِ نَزِ بَرَايِ طُهْرَتَا اَمَلِ مَحْمُودِي اَللّٰهُ عَلَيْهِ اَرْوَقُ وَقَالَ مَرْفُوْنَا اَهْلُ الْبَيْتِ الْعَفْوُ
 عَمَّا ظَلَمْنَا وَاعْتِظَاءُ مَنِ حَرَمْنَا شُوْدِ دَر دُشْمَانِ اِيْنِ اسْتُ كَمَا مَعْنُوِي كِيْمِيْمِ اِيْنِ كَمَا ظَلَمِ كَرْدَا رَا دَر عِيْطَا مِي كِيْمِيْمِ نَزَا كَمَا مَرْدَمِ
 دُشْمَانِ رَا وَقَالَ اَغْبُظْ اَوْلِيَاءِي عِنْدَكَ مِمَّنْ اَمِيْنِي رَجُلٌ خَفِيْفٌ اَسَالِ ذُوْ حِظٍّ مِّنْ صِلَاحِ عِبَادَةِ رَبِّيْ وَفِي الْغِيْبِ
 كَانِ غَا مِيْضًا فِي النَّاسِ وَكَانِ زُوْدِ كَمَا فَا فَضِيْلَتِي عَلَيَّ اِيْنِ اَفْلُ نَزَا وَفَلِ بُوَا كِيْمِيْمِ نِيْكُوْعَالِ تَرَا زُوْدِ اَسَانِ

وقایع اقالیم سب بعد از هجرت رسول خدا الی زمانه

سپاس گذارد و نسبت او زیاد کرد و دانگ توبت و اثابت کردید و حضرت آله پذیرفته شود و آنکه دست بدعا بردارد و خداوند شرمگرم نگردد و قال الْعِلْمُ خَيْرٌ مِنْ وَمَعَانِيهِ الشُّوَالُ فَسَلُوا رَحِمَكُمُ اللَّهُ فَإِنَّهُ يُجِزُ أَرْبَعَةَ الشَّائِلَاتِ وَالْمُنْكَمُ وَالْمُنْمَعُ وَالْحَبُّ لَمْ يَمَأَا عِلْمٌ كَمَا هِيَ وَكَلِمَاتُ سَوَالٍ سِتِّسَ سَبْعِينَ سَلَةً جَاءَتْ كَسْرًا مِنْ بَعْدِ رَسَدِ كَلِمَةٍ وَكَانَ كَمَا بَدَأَ وَكَانَ دَرْدِشَا زَوْوَالٍ سَائِلُوا الْعُلَمَاءَ وَخَاطَبُوا الْحُكَمَاءَ وَجَالَسُوا الْفُقَرَاءَ وَشَكَّلُوا دِينَ بَاعِلًا سَخَنَ كَسْبًا وَبَاحِكًا مَخَاطِبَتِ آخَا زِيدٍ وَدَفْعِ كِبَرِ بَاقِرٍ مَجَاسَتِ اِنْدَا زِيدٍ وَفَالِ فَضْلِ الْعِلْمِ أَحَبُّ إِلَيْهِ مِنْ فَضْلِ الْعِبَادَةِ وَأَفْضَلُ دِينِكُمُ الْوَرَعُ مِغْرَابُ يَدِ دَسْتِ تَرْدَارِمْ فَضْلِ عِلْمٍ بِفَضْلِ عِبَادَتِ مِغْرَابُ خَيْرٌ مِنْ شَرِّهِ بِأَرْبَعِينَ وَفَالِ مَنْ أَفْنَى النَّاسِ يَغْبِرُ عِلْمٌ لِعَسْتُهُ مَدَا نِكَةُ الْبِنَاءِ وَالْكَافِئُ كَرَمٌ بَدْرِنِ عِلْمٍ وَرَسَائِلِ شَرْعِيَةٍ قَوِيٍّ كَسْبِ فَرِشَتِ كَانِ آسْمَانِ وَرِزْمِنِ أَوْرَا سَتِ كَسْبِ وَفَالِ كَرِ عَظِيمِ الْبِلَاءِ يَكْفِي بِهٍ عَظِيمِ الْجَزَاءِ فَإِذَا أَحَبَّ اللَّهُ عَبْدًا ابْتَلَاهُ فَمَنْ رَضِيَ فَلَهُ عِنْدَ اللَّهِ الرَّحْمَى وَمَنْ سَخِطَ فَلَهُ التَّخَطُّ ابْتِلَاءُ بَرِّكَ رَابِعًا وَشَرِّكَ دَرِّ بَرِّكَ عِلْمِ خَدَا وَنَدْبِنْدَه رَا دَسْتِ دَا رِدَا وَرَا بِنَا كَسْبِ كَرِ دَرِ مَتَّحَانِ صَا بَرِ وَشَا كَرَا شَدَّ خَدَا يَ از دَشُو دَشُو دَا كَرَا سَبَا سَبَا كَسْبِ دَشَمِ كَسْبِ دَخَا يَ بَرَا دَشَمَانِ كَسْبِ مَرْدِي بَحْثِ سَوَالِ مَرْدِ عَرَضِ كَرِ دَا رَسُولِ اِنْدَه مَرَادِ صِيْفِي فَفَالِ لَهُ لَآئِسَةُ بِاللهِ شَبَابًا وَانْ حَرِيْقًا بِالنَّارِ وَازْ عَدِيْبًا وَالا وَفَلَيْكَ مُطْمَئِنِّ بِالْاِيْمَانِ وَوَالِدَيْكَ فَاطْمَئِنَّا وَتَرَاهَا حَبِيْبًا اَوْ مَبْتَلِيْنًا فَإِنْ أَمْرًا أَنْ مَخْرَجٍ مِنْ مَالِكَ وَاهْلِكَ فَافْعَلْ فَإِنْ ذَلِكَ مِنَ الْاِيْمَانِ وَالصَّلَاةِ الْمَقْرُورَةِ فَلَا تَدْعُهَا مُنْعِدًا فَإِنَّهُ مَنْ تَرَكَ صَلَاةً فَهِيَ نَهْضَةٌ مُنْعِدَةٌ فَإِنْ دَرَمْنَا اللهُ مِنْهُ بَرِيْئَةً وَاتَّكَلْنَا وَشَرِبْنَا بِخَرْوَةٍ كُلِّ مَسْكِرَةٍ فَاتْمِئِنَّا مِمَّا حَاكِلَ بِشَرِّهِ فَرَمُو دَشَمَانِ بَا خَدَا يَ مِیَا دَا كَرَا بَشَرِ سُوْخَةُ شَوِيٍّ وَمَعْدَبِ كَرِ دِيٍّ وَكَرِ اِنْدِيْنِيْ اِيْمَانًا مَحْكَمًا بَا رَا وَزِدَلِ بَرَا سَتِ حَجْوِيٍّ دِ بَرِ رَوَا دَرِ اِطَاعَتِ كَسْبِ خَوَا هَرْدَه دَخَوَا نَزْدَه بَا شَدَّ سَبِ كَرِ فَرْمَانِ كَسْبِ نَزْدَه اِبِلِ دَا لِ بَرِ دِنِ شَوَا قَسَالِ فَرْمَانِ كَسْبِ اِيْنِ اِطَاعَتِ اِزَا اِيْمَانِ اسْتِ وَنَا زَا تَرَكَ كَسْبِ بَرِ كَسْبِ نَا زَا وَاجِبِ اَعْمَالِ تَرَكَ كَسْبِ اِزَا حَفْظِ خَدَا وَنَدِ بَرِ نَسْتِ وَازْ شَرِبْنَا خَمْرًا هَرِ سَكْرِيٍّ بَرِ بَرِ بَرِ چَا اِيْنِ مَسْكِرَاتِ كَلِيْدِ شَمْرٍ وَرَا سَتِ وَتَقِيْ اَبُو اَمِيْتَهْ كَسْبِ مَرْدِيٍّ اِزْ قَبِيْلَهْ نَبِيٍّ تَمِيْمٍ بُو دَحْثِ سَوَالِ مَرْدِ عَرَضِ كَرِ دَا مَحْمَدِ مَرْدِ بَا بِيْجِهْ مِخْوَانِيٍّ فَفَالِ اَدْعُوْا لِيْ اللهُ عَلَيَّ بِصِيْرَةٍ اَنَا وَمَنْ اِيْبَعِيْنِيْ وَادْعُوْا لِيْ مِنْ اَصَابِلِكُمْ خَرْدَعُوْا لَهْ كَسْفُهُ عَنَّا وَرَا نِ اِسْتَعْنَفْتُ بِهٍ وَانْتَ مَكْرُوبٌ اَعَانِكَ وَرَا نِ وَابْرِيْضْ سَأَلْتَهُ وَانْتَ مَقِيْلٌ اَعْنَاكَ فَرَمُو دِ مِخْوَانِمُ مَرْدِ رَا سَبُوِيٍّ خَدَا وَنَدْمِنِ دِ بَرِ كَسْبِ بَرِ دَمِنِ اسْتِ تَا دَرِ بَصِيْرَتِ مَعْرُوفِ خَدَا بَرِ اِسْتَمَانِدِ مِخْوَانِمُ سَبُوِيٍّ كَسْبِ كَسْبِ كَسْبِ زِيَا نِيٍّ دِ سَبِيْبِيٍّ تَرَا دَرِ اِيْدِ وَرَا بَرِ اِيْمَانِيٍّ اِنِّ بَلَا اِزَا تُوْكَرُو دَا نَدَا كَرِ بَرِ بِيْجِيٍّ وَالْمِي كَرِ بَا شَوِيٍّ دِ بَدِ اسْتَعْنَا سَتِ بَرِيٍّ چَا رَهْ فَرَا يَدِ اَكْرَهِيْرِيْ بَا شِيٍّ وَازْ دَسُوَالِ كَسْبِيٍّ تَرَا غَنِيٍّ كَسْبِ عَرَضِ كَرِ دَا رَسُولِ اِنْدَه مَرْدِ صِيْفِيٍّ فَفَالِ لَآئِسَةُ فَالِ زِدْنِيْ فَالِ اَرْضِ مِنْ النَّاسِ مِیَا اِزْ خَلْمٌ بِهٍ مِنْ نَفْسِكَ فَفَالِ زِدْنِيْ فَفَالِ لَآئِسَةُ النَّاسِ فَكَلَسِبِ الْعَدَاوَةَ مِنْهُمْ فَالِ زِدْنِيْ فَالِ اِلْزَهْدِيٍّ فِي الْمَعْرُوفِ عِنْدَا هِلَهْ فَالِ زِدْنِيْ فَالِ حَبِيْبِ النَّاسِ بِحُوكِ وَالْوِ اَخَالِكُ بُوْجِهْ مُبْسِطًا وَلا نَضْمُ فَمِنْعَكَ لَصْمُ حَظْلِكَ عَنِ الْاٰخِرَةِ وَالدُّنْيَا وَانْزَالِيٍّ نِصْفِ لَسَا قِ وَابَا نِ وَابَا لِ الْاَزَارِ وَالْفَيْضِ فَازْ ذَلِكَ مِنَ الْجَنَّةِ وَاللهُ لَا يَحِبُّ الْمُخْتَلَةَ فَرَمُو دِ بِيْرَهْ كَسْبِ خَشَمِ كَسْبِ عَرَضِ كَرِ دَا زِيْنِ زِيَا دَهْ خَوَا مِ فَرَمُو دِ اِيْجِهْ بَرِ خَوِشْتِنِ مِیْ سَبْدِيٍّ بَرِ مَرْدِ سَبْنَهْ مِیَا دَرِ عَرَضِ كَرِ دِ هَمِ پِشِ بَرِ فَرَمُو دِ مَرْدِ رَا بِيْدِ كَسْبِ تَا بَا تُوْطَرِقِ خُصُوْمَتِ سَبَا رَهْ عَرَضِ كَرِ دِ هَمِ اَفْرَدِنِ خَوَا مِ فَرَمُو دِ اِزْ اِبْدَلِ اِحْسَانِ

بسم الله الرحمن الرحيم

فَهْ عِنْدَ الْغَضِبِ وَالْحَمَلِكُمْ مِنْ عَفْفٍ بِعَلْفٍ قَدِيرٍ وَمَنْدِ اَزْ شَاهِ كَسِي اسْتِ كِهْ بِهَكَامِ مَعْضَبِ شَيْخِنِ دَارِي كِنْدِ وَبِرْ دَارِ كَسِي اسْتِ
 كِهْ بَعْدِ اَزْ دَسْتِ يَافْتَنِ بَخْشَائِشِ اَوْرِدُ وَفَا لَ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ فَا لَ اللهُ هَذَا ذِيْنَ اَرْضَيْتُمْ لِنَفْسِي وَلَنْ يَصْلِيَ
 اِلَّا النَّجَاءُ وَحَسَنُ الْخَلْقِ فَا كَرُمُوهَا مَا صَحِبْتُمْوهَا مِغْرَابِيْدِ رِضَايِ خَدَاوَنْدِ رِضَايِ اِيْنِ شَرِيْعَتِ اَصْلَاحِ اِيْنِ شَرِيْعَتِ
 بَخَايِ طَبِخِ وَحَمَاسِ اَخْلَاقِ اسْتِ پَسِ كَرَمِ بَدَارِيْدِ دِيْنِ بَا اِيْنِ وَوَجِيْزِ مَادَامِ كِهْ دِيْنِ اَرِيْدُ وَفَا لَ اَفْضَلِكُمْ اِيْمَانًا اَحْسَنُكُمْ
 اَخْلَاقًا اِهْرَ كِهْ خَلْقِشِ نِيْكَوْتَرِ اسْتِ دِيْنِشِ سِتُوْدِ تَرِ اسْتِ وَفَا لَ حَسَنُ الْخَلْقِ يَبْلُغُ بِصَاحِبِهِ دَرَجَةَ الصَّالِحِيْمِ الْفَايِ
 حَسَنُ خَلْقِ مَرُوْمِ رَا دَرِجَةِ اَنْكَسِ دِهْ كِهْ رُوْزِ رَا رُوْزِهْ بَدَارِ دُشْبِ رَا اِيْمَا زِ بَايِ اَرُوْ دَرِ حَضْرَتِ رَسُوْلِ عَوْضِ كَرُوْنْدِ كِهْ بَهْرِ خِيْرِ
 عِبْدِ رَا عَطَا شُدِ وَحَسِيْتِ فَا لَ حَسَنُ الْخَلْقِ وَفَا لَ حَسَنُ الْخَلْقِ يَبْلُغُ الْمَوْدَةَ وَفَا لَ حَسَنُ الْبَشِيْرَةِ يَنْهَبُ بِالسَّخِيْمَةِ
 وَفَا لَ خِيَارُكُمْ اَحْسَنُكُمْ اَخْلَاقًا الَّذِيْنَ بِالْفَوْنِ وَفَرُوْدِ حَسَنُ خَلْقِ بَهْرِ خِيْرِ اسْتِ كِهْ حَسَدِ اَوْنْدِ عِبْدِ رَا عَطَا كَسَدِ
 وَحَسَنُ خَلْقِ دِيْنِ سِي رَا اسْتُوَار كِنْدِ وَرُوْ دِي كَشِ وَهْ حَقْدِ وَحَسَدِ رَا زَا اِيْلِ كَرُوْنْدِ دِيْكَوْتَرِ اَزْ شَاهِ اَنْكَسِ اسْتِ كِهْ خَلْقِشِ نِيْكَوْتَرِ اسْتِ
 تَابِيْفِ قَلُوْبِ مِي كِنْدِ هَمِ خُوْدِ مَالُوْفِ مِي شُوْنْدِ وَفَا لَ اَلَا بَدِيْ ثَلَاثَةَ سَا اَلَلَّهُ وَصَفِيْفَهُ وَوَمَسِيْكُهُ فَخِيْرُ الْاَبْدِيْ الْمُنْفَقَةِ
 دَسْتَمَايِ مَرُوْمِ اسِهْ كُوْنْدِ ثَمْرِ بَا شُدِ بَعْضِيْ اَزْ بَهْرِ سُوْا لِ دَرِ اَزْ شُوْدِ دِيْرِ خِيْ بَرِيْ اِتْفَاقِ فَرَا زِ كَرُوْدِ دِيْكَوْتَرِ اَسَا كِنْدِ دَخَلِ اَزْ خَرِجِ كِنْدِ
 پَسِ بَهْرِيْنِ دَسْتَمَا دَسْتِ بَخْشَدِ اسْتِ وَفَا لَ اَلْحَيَاءُ جَانِ اِنْ جَاءَ عَقْلٌ وَجَاءَ حَقِيْقٌ فَجَاءَ الْعَقْلُ الْعِلْمُ وَجَاءَ
 الْخُفُوْ الْجَهْلُ يَا بَرُوْدِ كُوْنْدِ اسْتِ اَنْ جِيَا كِهْ اَزْ دَرِ دِيْنِشِ بَا شُدِ تَبِيْجِ عِلْمِ اسْتِ اَنْ شَرْمِ كِهْ اَزْ حَقِيقِ جِيْنِشِ كِنْدِ جِهْلِ اسْتِ وَ
 فَا لَ مَرَاتِبُ جِيَابِ الْحَيَاءِ لَا غِيْبَةَ لَهْ اِهْرَ كِهْ جَانِدِ جِيَا رِ بِيْ كُوِيْ اَفْكَنْدِ وَرِغِيْبَتِ اِصْعَابِ شَبَهْ وَفَا لَ مَنْ كَانَتْ
 تُوْمِيْنُ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ فَلْيَمِ اِنَّا وَعَدَّ كَسِي كِهْ بَا خَدَاوَرِ وَرِجْرَا اِيْمَانِ اَرُوْ دَرِ بَا يَدِ بُوْعَهْ وَفَا لَ الْاَمَانَةُ
 تَجْلِيْبُ الرِّزْقِ وَالْمَخِيَانَةُ تَجْلِيْبُ الْفَقْرَ اَمَانَتِ رِزْقِ رَا مِي كِشَانْدِ خِيَا كِهْ خِيَا نَتِ تَقَرُّرَا وَفَا لَ نَظَرُ الْوَالِدِ اِلَى الْوَالِدِيْنِ
 جَانِ اَلْهَمَّ اَعْبَادُهُ نَظَارَةُ فَرَزَنْدَا زِ دَرِ سُوْمِ حَسَبِ پِدَرِ مَادُوْدِ اَزْ بَهْرِ اَعْبَادِ مِيْتِ وَفَا لَ حَمْدُ الْبَلَاءِ اِنْ يُقَدِّمُ
 الرَّجُلُ قَضِيْبَ قَبْلَهُ صَبْرًا وَاَلَا يَسِرُّ مَادَامَ فِيْ ثَوْبِ الْعُدُوِّ وَالرَّجُلُ يَجِدُ عَلِيْ بَطْنِ اَمْرٍ اِيْرَ دَجَلًا شُدِ بَرِ اَسْتِ
 كِهْ مَرُوْمِ رَا دَسْتِ سَبْتِ كَرُوْنِ زَنْدُوْ دِيْكَوْتَرِ اَسِيْرِ مَادَامِ كِهْ زَنْدَانِيْ دَشْمَانِ بَا شُدِ دَشْمَانِيْ كِيْرُ مَرُوْمِ دِيْكَوْتَرِ بِيْكَانْدِ رَا بَرِ شَكْمِ زِيْنِ خُوِيْشِ دِيْدَارِ كِنْدِ
 وَفَا لَ الْعِلْمُ خَيْرِيْنِ الْمُؤْمِنِ وَالْحِلْمُ وَزِيْرُهُ وَالْعَقْلُ دَلِيْلُهُ وَالصَّبْرُ اَمْرٌ جُوْدِيْهِ وَالرِّفْقُ وَالِدُهُ وَالْبِرُّ اَخُوْهُ
 وَارْتِبَادُ اَدِيْرٍ وَرَا حَبِ الْفَقْوَى الْمُرُوَّةُ اَصْلَاحِ الْمَالِ مِيْغْرَابِيْدِ عِلْمِ نِيْمِ مُؤْمِنِ اسْتِ حِلْمِ دَرِ زِيْرِ عَقْلِ دَسِيْلِ دَسِيْرِ سَبْتِ
 وَهَدَايِ بَا خَلْقِ پِدَرِ دِيْكَوْتَرِ بَرَاوَرِ اسْتِ دَفْتَرِ بَا يَدِ رِ كِنْدِ جِهْ پِدَرِ هَمِهْ كَسِ اَدَمِ اسْتِ دِيْ بَهْرِ خُوِيْشِ رَا تَبَقُوِيْ دَانْدِ وَمَرُوْتَرَا
 بَا نَظَاقِ فَرُوْدِيْ مَالِ اسْتُوَار كِنْدِ مَرُوِيْ مَقْدَارِيْ شِيْرِ دَعَسَلِ حَضْرَتِ رَسُوْلِ كِيْ كَرُوْتَا يَا شَا هْدِ فَقَالَ شَرَابَانِ بِيْكَفِيْ بَا جِدِ
 عَنْ صَاحِبِهِ لَا اَشْرَبُهُ وَلَا اَحْرُسُهُ وَلِيْ كُنِيْ اَتَوَاضَعُ لِيْهِ فَاِنَّهُ مَنْ تَوَاضَعُ لِيْهِ رَفَعَهُ اللهُ وَمَنْ تَكَبَّرَ وَضَعَهُ
 اللهُ وَمَنْ اَقْضَرَ فِيْ مَعِيْشَتِهِ رَفَعَهُ اللهُ وَمَنْ بَدَّرَ حَرَمَةَ اللهِ وَمَنْ اَكْثَرَ ذِكْرَ اللهِ اَجْرُهُ اللهُ فَرُوْدِ اِيْنِ عَسَلِ وَشِيْرِ
 وَوَشِيْرَتِ اسْتِ كِهْ بَا كِيْ اَزْ اَنْ قَنَاعَتِ بَا يَدِ كَرُوْمِ نِيْمِ حَرَمِيْنِ شُوْمِ لَكِنِ اَزْ دَرِ شَكْرِ حَضْرَتِ يَزْدَانِ خَضُوْعِ مِيْرُوْمِ جِهْ كِيْرِ
 حَضْرَتِ يَزْدَانِ خَاشِعِ شُوْدِ جِدَاوَنْدِشِ رَا فَرَا زُوْدِ دِهْرِ كِهْ كِيْرِ اَفَا زُوْدِ خَدَاوَنْدِشِ سَبْتِ سَا زُوْدِ دِهْرِ كِهْ دِيْ عِيْبَتِ قَنَاعَتِ وَرُوْدِ
 خَدَاوَنْدِ رُوْزِيْ اَوْرَا اَنْدَرِ حَسَبِ بَرِ سَا نْدِ دِهْرِ كِهْ دَرِ مَالِ تَبِيْرِ كِنْدِ خَدَاوَنْدِشِ مَرُوْمِ بَكْتَارُوْدِ دِهْرِ كِهْ دَرِ ذِكْرِ خَدَاوَنْدِشِ
 كِنْدِ خَدَائِشِ اِحْرَابِ بِلِ عِنَابِ فَرَا يَدِ فَا لَ اَفْرِيْمُ عِنْدَ اَمِيْنِيْ فِي الْوَقِيْفِ اَضْبَدَكُمْ لِحَدِيْثِ وَاَدَا كُرُ الْاَمَانَةِ

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ

بِقَوْلِهِمْ

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ

سجد اول از کتاب دهم من تجلیدات تاریخ التواریخ

فشیخ ایشانه اعرس که کار برحق و مدار کند او را ریت منی باشد و محس که طریق حدت سوزت سپرد و کعبه
کرد و قال لکنوه نظیر الغی و الاصل الی الخالدیم بکیت جامه نیکو نمودار غنی و در دست و حسن با خادم و شتر نهجت
و در کتابت و مقال امیرت بمیدان و التاریخ کما امرت بتبلیغ الریت لیسافر اید ما مور شدیم که با مردم طریق برحق و مدار
سپهر مبد گویند که ما مور شدیم ابلاغ رسالت خویش کنم و قال استنبعوا علی امورکم و الکنان فان کل ذی نعمة محسود
استعانت جوید در انجام امور خویش پوشیده داشته آن چه صاحبان نهجت با حاسدن و تخریب امرت کند و قال
الایمان نصفان نصف القبر و نصف النکر ایمان ساخته از دو بجه است نمی صبر شدت نمی شکر و نهجت است و
قال الاکل فی السور و نائنه در بازار و برزن بکار اکل بر دهن اظهار دانست خویش ساختن است و قال الخواج الی الله
و اسبابها فاطلبوها الی الله یریم من اعطاکموها فخذوها عن الله بضر حاجت و اسباب حاجت با فضل خداوند ساخته
شود پس از خدا بخو امید چون توسط مردمان هدیا بید از ایشان بداند بلکه از خدای دانید و در طلب عملت نکند
قال عجا المؤمنین من لا یقضی الله علیه قضاء الاکان خیر الله ستره او سانه ان ابتلاه کان کفارة لذنبه و
ان کان لخطاه و اکرمه کان قد حباه عجب آید مر از مؤمن که خداوند خیر از در خیر حکمی بر او نازل کرد و در خوش آید
کرده افتد با ما اگر خداوند او را بدانی قبل کند کنای از وی فرودند و اگر عطای کند در محض غایت کرامی کرده باشد و
قال من اصبح و امسی و الاخر اکبره جعل الله الغنیه فی قلبه و جمع له امره و لم یخرج من الدنيا حتى ینکل
رذاه و من اصبح و امسی و الدنيا اکبره جعل الله الفقر بین عینیه و سنت علیه امره و لم یبدل من الدنيا
ایا ماقیم له کسی که روزگار بگذارد و بهمت خویش را بر کار آخرت مقصود بدارد و خداوند قلب را غنی کند امر شایسته فرماید
و از دنیا بدر نشود تا عمیل رزق خویش نکند و از دنیا بر خوردار نشود و انکس که روزگار بگذارد و در جهان ریشه دنیا نکند خداوند
برحمت فقر محتاج بر او کار بر او بر کرده و سخت کند و از دنیا بر رزق مقصود در دنیا بدرد از رسول خدا سوال گوید
حالت تو چون سخن شنیده چه باشد فقال جماعة امی اهل الجنی و ان قلوبهم و جماعت امت من اگر چه باشند
حق باشد و قال من وعد الله علی عمل نوابا فهو محجز له و من اعدا علی عمل عیفا فهو فیه باخیار کردار بر
که خداوند پیادش ثوابی و اجری و عده فرمود و التبه بوجه و فاکند و کنایه که بکافات بیم او تواند شد که رحمت
کند و معفو دارد و قال الا اجرکم بائسکم فی اخلاقا فالو ایل با رسول الله فقال احسنکم اخلاقا و اعظمکم
خیلا و ابرکم بقرابیه و اشدکم ایضا فان نفعه فی الغیب و ان فرمود و کسی میدهم شمارا بان کس که با من
از خلق شبیه تراست عرض کرد و نفرمان کن فرمود آن کس که از شما خلقش ستوده تر باشد و عیش بزک تر
باشد و رعایت صلح رحم بیشتر کند و هنگام خشم در ضایکتی نغز خویش بدیل بخارد و قال الطایم الشاکر
افضل من الصائم الصائم انکس که نعمت خدای را بخورد و سپاس گوید فضیلت دارد در آن روز و در که سزا
باشد و قال و ذا المؤمن المؤمن من اعظم شعب الایمان و من احب الله و انفضح الله و اعطى الله
و منع فی الله فهو من اصعب الله میزاید و دوشی مؤمن را در راه خدا اعظم طریق ایمان است و انکس که حب و
بغض و عطا و منفس از برای خدا باشد از پارسایان دین است و قال احب حبا لله الی الله انفعهم لعیالهم
و اقومهم بحبه الذین یحب الیهیم المعروف و فیکاله ستوده تر از بندگان نزد خداوند کسی است

کعبه

جداول از کتاب دوم من مجلدات تاریخ التریخ

لَإِن كَفَرْنَا فَنَدُّنَا بِأَنَّ قَبْلَ بَارِسُ اللَّهِ وَمَنْ نُهُمْ قَالَ أَفُضُّوا كَوْنَهُمْ فَرُودُ طَائِفَةٍ مِنْهُمْ أَنْ يَكُونَ بَصَلِحُ وَبَصَلِحُ
 آید امت من بصلح باشند چون بطریق فساد رند امت من فاسد کردند عرض کردند ایشان چه کسانند
 فرمودند قتها و امر او قال اَحْمَلُ النَّاسِ عَقْلًا اَخْوَفُهُمْ لِلَّهِ وَاَطْوَعُهُمْ لَهُ وَاَنْفَضُ النَّاسِ عَقْلًا اَخْوَفُهُمْ لِلْمُلْطَا
 وَاَطْوَعُهُمْ لَهُ كَأَقْرَبِ بَرِّهِمْ اَزَّ عَقْلِ الْكَلْبِ است که از خدای چنان تر باشد دینیک ترا طاعت کند و ناقص تر
 اگه است که از سلطان بیشتر برسد بهتر طاعت کند و قال ثَلَاثَةٌ يُجَالِسُهُمْ بِمِثِّ الْقُلُوبِ الْجُلُوسُ مَعَ الْاَنْذَالِ
 وَ الْحَدِيثُ مَعَ الْاَنْبَاءِ وَ الْجُلُوسُ مَعَ الْاَعْيَابِ مخالفت با کسی که قلب میزند با مردم فرومایه نشستن را با زبان
 گفت و شنود کردن با اعیان مصاحبت افکندن و قَالَ اِذَا غَضِبَ اللَّهُ عَلَى اُمَّةٍ لَمْ يَنْزِلْ الْعَذَابَ عَلَيْهِمْ قَلْبًا
 اَسْعَادُهَا وَ قَصْرَتِ اَعْمَارُهَا وَ لَمْ يَرْجَعْ بِنَجَارِهَا وَ لَمْ تَزَلْ اِيْمَارُهَا وَ لَمْ تَعْرِزْ اَنْهَارُهَا وَ جَبَسَتْ عَنْهَا اَمْطَارُهَا
 وَ سَلِطَ عَلَيْهَا اَسْرَارُهَا چون خدای بر جماعتی غضب کند که عذاب بر ایشان فرو نیارده باشد بلای غلا
 بر ایشان بالا گیرد و عمر کوتاه کرده و از تجارت ایشان سود بر خیزد و میوه های ایشان کمال نرسد و نهرا زیاد نشود و
 باران قطع گردد و اشترار ایشان است یابند و قال اِذَا كَثُرَ الْاَزْوَاجُ الْعَدُوَّةِ كَثُرَتْ مَوْتُ الْبُغَاةِ وَاِذَا طِفَّتِ الْمَكْبَاتُ
 اَخَذَهُمُ اللَّهُ بِالسِّنِينَ وَالْقَفِصِ وَاِذَا مَنَعُوا الزَّكَاةَ مَنَعَتِ الْاَرْضُ بَرَكَاتِهَا مِنَ الزَّرْعِ وَ التَّمَارِ وَ
 الْعَادِيْنَ قَا اِذَا جَارُوا فِي الْحُكْمِ تَعَاوَنُوا عَلَى الظُّلْمِ وَالْعُدُوَانِ وَاِذَا انْفَضُّوا الْعُهُودَ
 سَلَطَ اللَّهُ عَلَيْهِمْ عَدُوَّهُمْ وَاِذَا قَطَعُوا الْاَرْضَ حَامِ جُلَيْلِ الْاَمْوَالِ فِي اَيْدِي الْاَسْرَارِ وَ
 اِذَا لَمْ يَأْمُرُوا بِالْمَعْرُوفِ وَ لَمْ يَنْهَوْا عَنِ الْمُنْكَرِ وَ لَمْ يَتَّبِعُوا الْاِحْيَاءَ مِنَ اَهْلِ بِلَدِي سَلَطَ اللَّهُ عَلَيْهِمْ
 اَسْرَارَهُمْ فَيَدْعُو عِنْدَ ذَلِكَ جِبَاهَهُمْ فَلَا يَسْتَجَابُ لَهُمْ سِرٌّ يَأْتِيهِمْ وَ لَمْ يَكُنْ مِنْهُمْ فِعْلٌ يَنْفَعُهُمْ اِنْ كَرِهُوا
 بسیار گردد و چون فرود شدند کان از گیلها بدزدند خداوند ایشان را تباه و نقصان کیفر کند و چون زکوة مال باز
 گیرند زمین از زرع و میوه و معدن برکت باز گیرد و چون در حکومت جور کنند در ظلم و شجاذ از احکام خداوند
 معاون بگیرد گیر باشند و چون فاجعه نهند خداوند دشمنان ایشان را بر ایشان نصرت دهد و چون قطع رحم کنند احوال
 ایشان بدست اشرار افتد پس این هنگام استعانت بر بند بزرگان ایشان سوال ایشان با جابت مفردن نکرد و چون
 این آیه بار که فرود شد و لا تَمُدَّنَّ عَيْنِيَ اِلَى مَا مَنَعْتَابِهِ اِذْ وَا جَاءَتْهُمْ وَا لَّا تَعْرَنَ عَلَيْهِمْ وَا خِضَّ جَنَابُكَ
 لِلْمُؤْمِنِينَ قَالَ مَنْ لَمْ يَنْهَرْ بَعْضُهَا لِلَّهِ تَفَطَّنَتْ نَفْسُهُ حَسِبَ عَلَى الدُّنْيَا وَمَنْ مَدَّ عَيْنَهُ اِلَى مَا فِي اَيْدِي
 النَّاسِ مِنْ دُنْيَاهُمْ طَالَ حُرْبُهُ وَ سَخَطَ مَا قَمَّ اللَّهُ لَهُ مِنْ رِزْقِهِ وَ نَغَضَ عَلَيْهِ عَيْشُهُ وَ لَمْ يَرَأَنَّ لِلَّهِ عَلَيْهِ
 نِعْمَةً اِلَّا فِي مَطْعَمٍ اَوْ مَشْرَبٍ فَجَدَّ جَمَلٌ كَفَرْتُمْ بِاللَّهِ وَ ضَلَّ سَبِيلُهُ وَ دَنَا مِنْهُ عَذَابُهُ سَبَدَ اِزْ نَزُولِ اِي
 مبارک که حضرت رسول صلی الله علیه و آله دستم فرمود کسیکه در امور و حوادث صبر نکند بدان گونه که
 خدای فرموده از دنیا ببردن شود با حسرت های فراوان و کسی که حسرت بمال مردم بر داند و پیش فراوان شود و چشم
 گیرد بر آنچه خدای برای او خواسته و زندگیانی بر او سخت شود چنین کس ننماید نعمت های خداوند شناسد مگر
 آنچه را بخورد و با پاشا بد پس نادان گردد و کفران نعمت خداوند کند و عذرت خداوند با او نزدیک کرد و قال
 يَدْخُلُ الْجَنَّةَ اِلَّا مَنْ كَانَ مِنْهُمْ اَجْرًا سَلَمَانَ كَسَّ وَاخْلُ سَبِيْتٌ نَشُوْدُ بُوْرُ عَرْضِ كِرُو بَارِسُ اِلَى اِسْلَامِ صَبِيْتِ

در کتاب
 در کتاب
 در کتاب

در کتاب
 در کتاب

وقایع اقالیم سبب بعد از هجرت رسول خدا الی زمانها

فَقَالَ الْإِسْلَامُ بِمِثْرَانٍ وَبِأَسْئَةِ الْقَنُوزِيِّ وَشِعَانَةِ الْمُتَكْوِدِ نَارُهُ أَجْمَاءُ وَمَلَكَهُ الْوَدْعُ وَكَلَّمْنَا
 الدِّينَ وَتَمَرْتُهُ الْعَمَلُ الصَّالِحُ وَكَلِمَةُ السَّائِسِ وَاسْتَأْنَسَ الْإِسْلَامُ جُنَا هَذَا الْبَيْتِ فَرَمُوهُ بِإِسْلَامِ
 برین است جامه او پر نیز کار سیت و شمار او هدایت است و شمار او حیاست و توأم امر او ورع است و کمال او دینیت
 و حاصل او عمل خیر است و از برای هر چیز بنیانی است بنیان سلام و دوستی با اهل بیت است و قال مَنْ طَلَبَ رِضَا
 مخلوق بیخط الخالی سَلَطَ اللَّهُ عَزَّ وَجَلَّ عَلَيْهِ ذَلِكَ الْمَخْلُوقُ كَسَى كَيْبَرُونَ شَرِيعَتِ رِضَايِ مَخْلُوقٍ رَا بَجُودِ
 خداوند بدست همان مخلوق او را کیم فرماید و قال إِنَّ اللَّهَ خَلَقَ عَيْنِدًا مِنْ خَلْفِهِ خَلْفَهُمْ لِيُحَوِّجَ النَّاسَ بَعْدَكَ
 فِي الْمَعْرِفَةِ بِعَدْوَانِ الْجُودِ مَجْدًا وَاللَّهُ يُحِبُّ مَكَارِمَ الْأَخْلَاقِ هَذَا مَا خُذُوا مِنْ جَمَاعَتِي رَا بَرَايِ اسْعَافِ
 حواجج مردمان بیافرید و ایشان در کارهای خیر رحمت تمامند و وجود وجودت را مجد و شوکت شمارند و خداوند اخلاق
 نیکو را دوست میدارد و قال إِنَّ لِلَّهِ عِبَادًا أَنْفَعُ إِلَهُيْمُ النَّاسِ فِي حَوَائِجِهِمْ أُولَئِكَ هُمُ الْأَمِينُونَ مِنْ
 عَذَابِ اللَّهِ يَوْمَ الْقِيَامَةِ هَذَا مَا نَزَلَ بَرَايِ خِدْمَةِ بِنْدِ كَانِي بَسْتَنْدُ كَهْ مَرْدَمِ دِرَاسَعِافِ مَطْلَبِ خُودِ بِنْدِ اِيْشَانِ
 زاری و ضراعت بر بند و بیاعت با سعاف حاجت ایشان گوشند و بیاد پیش این کردار در قیامت آسوده باشند
 وَ قَالَ إِنَّ الْمُؤْمِنِينَ يَأْخُذُ بِأَدْبِ اللَّهِ إِذَا أَوْسَعَ اللَّهُ قَلْبَهُ وَأَتَعَ وَإِذَا أَمْسَكَ عَنْهُ أَمْسَكَ مَرْدَمُ مِنْ بِنْدِ اِيْشَانِ
 که خدایش خوسته پذیرای فرمان کردار او را سعاف عیش کرامت کند نعمت حق را ضایع نگذارد و اگر کار بختی باشد
 انزلت زرق طالت نگیرد و قلماعت کند و قال بَانَ عَلَى النَّاسِ مَنْ لَا يُبَلِّغُ الرَّجُلَ مَا نَلَفَ مِنْ دِينِهِ إِذَا
 سَلِمَتْ لَهُ دُنْيَا رُزْكَارِي بِرْمَرْدَمِ دَرْمِي آيِدُ كَهْ مَرْدَمِ چُونِ كَارِ دُنْيَا سَاخْتَهْ كَنْدَازِ تَحْرِيبِ بِنْدِ اِيْشَانِ نَدَارِدُ و قال إِنَّ
 اللَّهَ جَبَلَ قُلُوبَ عِبَادِهِ عَلَى حُبِّ مَنْ أَحْسَنَ إِلَيْهَا وَبُغْضِ مَنْ أَسَاءَ إِلَيْهَا خُذُوا مِنْ جَمَاعَتِي مَرْدَمِ دَرْمِي اِيْشَانِ
 که هر که با ایشان نیکو کند دوست دارند و آنکه بدی کند دشمن شمارند و قال إِذَا فَعَلْتَ أُمَّقَ خَمْسَ عَشْرَةَ خَصْلَةً
 حَلَّ بِهَا الْبَلَاءُ فَرَمُوهُ بِأَنْزِدَهُ خَصْلَتِ اسْتِ كَهْ اِكْرَامَتِ مَن بَدَانِ خُوي كُنْشُدُ اِزْطَاقَاتِ بِلَا نَا كَرِي رَا بِنْدِ عَرْضِ كَرُونِ
 يَا رَسُولَ اللَّهِ أَنْ كَدُمُ هَسْتِ قَالَ إِذَا أَكَلُوا الْمَغْمَ دَوْلًا وَالْأَمَانَةَ مَغْنَمًا وَالزَّكَاةَ مَغْرَمًا وَأَطَاعَ الرَّجُلُ زَوْجَتَهُ
 وَعَقَّ أُمَّتَهُ وَخَرَّصَ دِينَهُ وَجَنَّا أَبَاهُ وَارْتَفَعَتِ الْأَصْوَاتُ فِي الْمَسَاجِدِ أَكْبَرُ الرَّجُلِ خَافَةَ شَيْئًا وَكَانَ دَعِيمُ
 الْقَوْمِ أَرَادَهُمْ وَإِذَا لَيْسَ أَحَبُّهُ وَشَرِبَتْ أَنْخَرُ وَأَتَّخَذَ الْفِيضَانَ وَالْمَعَارِفَ وَلَعَنَ إِخْوَانَهُ الْأُمَّةِ أَوْهَا
 فَلْيَتَرَقَّبُوا بَعْدَ ذَلِكَ تَلْكَ خِيَانَةُ إِخْوَانِهِمْ وَصَحْحًا وَفَتْحًا فَرَمُوهُ وَتَقِي كَهْ جَابِرَانِ غَمَائِمِ سَلْمِينِ رَا دَسْتِ
 ما خود دارند و در امانت مردم خیانت کنند و زکوة مال را درین دارند مردم اطاعت ضعیف خویش کند و مادر را براند
 دوست از میان برساند و پدر و ملوک را پایمال چکانند و در مساجد بیرون ذکر خداوند با نیکو باند شود و مردان کیم کزندش از حیند
 و ناکس ترین قوم سید قوم آید و جامه حریر بپوشند و شراب خمر بنوشند و کینهزکان مغنیه و دفوف حاضر مجلس سازند و طبع
 پیشینان امنت پیر از ندین سنگام باید قنطره کونه بلا باشند عرضه و مادر با داحمه آید و از صورتی بصورتی میشود
 و دستخوش فتح آیند و قال الدُّنْيَا بَيْعٌ بِالْمُؤْمِنِ وَجَنَّةٌ الْكَافِرِ نِيَا زَنْدَانِ مُؤْمِنِ دَرِ بَسْتِ كَهْ فَرَسْتِ چَهْ مَرْمَرَا
 اِكْرَامَتِ دُنْيَا بَدَسْتِ شُودِ سَبْتِ بَانْجَمَانِشِ بِنْبَاعَتِي مَرْجَاتِ اسْتِ و كَهْ فَرَا كَرِ چَهْ كَجَالِ مَغْنَمِي بِمَحْنَتِ رَسِيْتِ كَنْدِ
 چُونِ بَاعْذَابِ بَنْجَمَانِشِ بِرَسْمِي دُنْيَا بَسْتِ اوسْتِ و قال بَانَ عَلَى النَّاسِ مَنْ يَكُونُ النَّاسُ فِيهِ ذَا بَابًا

اشعار شریفه
 در باره شریفه
 موقوفات شریفه
 اهل بیت است

کتابخانه
 مسجد اعظم

جداول از کتاب دیم من مجلدات نامح التواریخ

فَن لَمْ يَكُنْ ذَرِيًّا أَكَلَتْهُ لَذِيَابُ زَمَانِي دَر مِيرسد که مردمان مانند کزکان باشند و هر که خوی کزکان ندارد و طعمه کزکان
کرد و قال أَفَلَمْ يَكُنْ فِي آخِرِ الزَّمَانِ أَخْبُوتًا يَدُودِ هَمٌّ مِنْ حَلَالِهِ کسره چیزی که در آخر الزمان بدست
شود برادریست که این باشد یا مالی که حلال باشد و قال أَحْزَنُ نِسْوَانٍ النَّاسِ نِسْوَةٌ الْفُظْنِ وَقَالَ إِنَّمَا بُدِّلَ الْخَيْرُ
كُلَّهُ بِالْعَظِيلِ وَلَا دِينَ لِيْنَ لَا عَقْلَ لَهُ بیهوده خط کشید خود را از مردم بد و راندیشی و نکران خویش باشد
و نیز فرمود تمامست خیر یا مردی عقل بدست بود که عقل نیست بین نباشد وقتی جماعتی در حضرت رسول بود
تمامست خصال خیرست بودند فرمود عقل بدست است عرض کردند یا رسول الله ما اورا تمامست صفات پسندیده
و اجتهاد و عبادت ستایش کردیم اینک از عقل او باز پرس فرمائید فقال إِنَّا لَأَخْوَى نَصِيبٌ بِجَعْفَرٍ أَكْظَمَ مِنْ
فَجُورِ الْفَاجِرِ وَإِنَّمَا يَرْفَعُ الْعِبَادَ شَأْنًا فِي الدَّرَجَاتِ وَبِنَا لَوْ أَنَّ الْفُضْلَ مِنْ رَبِّهِمْ عَلَى قَدْرِ عَفْوِ لَهُمْ
فرمود احسن است حق از فاجر و با حق است برود همانا در قیامت قربت مردم حضرت یزدان با اندازه عقول ایشان
و قال فَتَمَّ اللَّهُ الْعَقْلَ ثَلَاثَةَ أَجْزَاءٍ فَمَنْ كُنْ فِيهِ كُلُّ عَقْلِهِ وَمَنْ لَمْ يَكُنْ فِيهِ فَلَا عَقْلَ لَهُ حُسْنُ
الْمَعْرِفَةِ بِآيَاتِهِ وَحُسْنُ الطَّاعَةِ لِلَّهِ وَحُسْنُ الصَّبْرِ عَلَى آخِرِ اللَّهِ فرمود خداوند عقل را سه سه کرد
هر که او را که این جزا که در حکم عقل فرموده اگر نه او را عقل نیست و آن خدا را نیکو شناختن و نیکو بطاعت پر داشتن
و ایمان فرمان ساز مسابرت نواختن است مردی از نصاری بخبران در حضرت مدینه حاضر خدمت رسول خدا
شد او مردی با تقوا و عزم و حصافت عقل نظر میرفت کسی گفت یا رسول الله این نصرانی مردی عاقل است پیغمبر او را
زجر فرمود فقال هَذَا إِنَّمَا الْعَاقِلُ مِنْ وَحْدِ اللَّهِ وَعَمِلَ بِطَاعَتِهِ فرمود سخن مکن عاقل آنکس است که خدا را بیکتائی
ستاید و بطاعت خداوند کردید و قال الْعِلْمُ خَلِيلُ الْمُؤْمِنِ وَالْحِلْمُ وَزِينَةُ الْعَقْلِ دَلِيلُهُ وَالْعَلْفُ فَيْئَتُهُ وَالصَّبْرُ
أَمْرٌ جَنُودُهُ وَالرَّفْقُ وَاللَّهُ وَالْبِرُّ أَخُوهُ وَالنَّبْتُ أَدَمُ وَالْحَسْبُ الْفَقْوَى وَالْمَرْوَةُ إِصْلَاحُ الْمَالِ مِيفْرَادِ عِلْمِ
دوست مؤمن است و علم و زیر دست و عقل دلیل و عمل بهای دوست و صبر سپاس لار و مدارا با خلق پدر و نیکوئی
برادر است و ثرا و او با آدم پیوسته است چون دیگرسان یعنی با با زنجیر نکند و هیز او بر هیز کار است مروت او
انفاق مال است و قال مَنْ نَعَّدَ مَتَّالِبِيهِ كَانَ عَلَيْهِ مِنَ الْحَقِّ أَنْ يَكْفَى فَإِنْ لَمْ يَفْعَلْ فَالْتَّاءُ فَإِنْ لَمْ
يَفْعَلْ فَغَدْرٌ الْبَغْدَانُ كَسْرُ الرَّكْعَةِ حَسَنِي كَرَامِي نَكْدَ بَابِ شَانِي كَوَيْدِ الرَّكْبِ شَانِي
دارد کفران ان نعمت کرده باشد و قال نَصَافِحُ فَإِنَّ النَّصَافِحَ بِذَهَبِ التَّخَيُّمَةِ مِيفْرَادِ بَرَادِ دِينِي مَصَافِحُ
کشید چه مصافح خود و صدر از میان بر کرد و قال يُطَبِّعُ الْمُؤْمِنُ عَلَى كُلِّ خِصْلَةٍ وَلَا يُطَبِّعُ عَلَى الْكِبْرِ وَالْأَعْلَى
الْحَيَاةِ نَهَادِ مُؤْمِنِ بَدِیْرِي هِرْخَوِي تَوَانِدُ بُوْدِ الْاَدْرِوعِ زَوْنِ وَخِيَانَتِ كَرُونِ وَقَالَ إِنَّمَا الشَّيْرُ حَكِيمًا وَوَدِ
حَكِيمًا وَإِنَّ مِنَ الْبَيَانِ نَجْرًا هَمَانَا بَعْضِي زِ شَعْرِكَلْتِ اسْتِ بَعْضِي زِ بِيَانِ سَحْرَتِ وَقَالَ مِنْ سَعَادَةِ ابْنِ آدَمَ
إِسْتِخَارَتُهُ اللَّهَ وَرِضَا بِمَا فَضَى اللَّهُ وَمِنْ شَقَاوَةِ ابْنِ آدَمَ تَرْكُهُ اسْتِخَارَةَ اللَّهِ وَتَعْطَلُهُ بِمَا
فَضَى اللَّهُ از سعادت فرزند آدم است که در امور با خدای استخارت کند و بدینچه حکم کرد در رضاد و در شقاوت
فرزند آدم است که ترک استخارت از خدای کند و دشمن گیرد بدینچه خدای فرمان داده و قال أَلْتَدْمُ تَوْبَةً حَسَنًا
از گناه توبت دانابت است و قال مَا آمَنَ بِالْفِرَانِ مِنْ اسْتِخْلَاصِ امَّةِ بِيَانِ بَقْرَانِ نَدَارِ دَاكَمْسِ كَسْرُ ام

وقایع آقا لیم سبده بعد از هجرت رسول خدا از مائناها

قرآن از احلال شمار و مردی عرض کرد یا رسول الله مراد صیتی فرما فقال له احفظ لسانك فرمود زبانت از سپوده
 کشیده بدار دیگر با عرض کرد مراد صیتی فرمای قال احفظ لسانك ذکر تسمیم عرض کرد مراد صیتی فرما فقال و جئت
 و همل بکت الناس علی مناخرهم فی الثار الاحصان فرمود ای بر تو آیا مردم را بروی در شرمی اندازد
 کرد و دیدهای زبانه های ایشان و قال صنایع المعروف فی مصارع السوء و الصدقة الخبیة تطفی غضباً لله
 و صلیه الرحیم و باذنه فی العیز و کل معروف صدقه و اهل المعروف فی الذنبا هم اهل المعروف فی الاخره
 و اهل المنکر فی الذنبا هم اهل المنکر فی الاخره و اول من بدخل الجنة اهل المعروف میفرماید
 کار معروف کردن و قایم بدینا باشد و پوشیده اتفاق کردن چشم خدای را نباشد و خوشیادند از رعایت کردن مذکوره
 دراز کند تا مات نیکو بها صدقه در راه خداست هر که در اینجا نیکوئی کند هم در اینجا نیکو حال باشد و هر که در اینجا
 زشت کردار باشد هم در آخرت نکو میده روز کار باشد و اول کس که داخل بهشت شود نیکو است قال از الله هجرت
 اذا انعم علی عبده از نسی امر نعبه علیه و یبغض البؤس و البؤس بما تا خداوند دست در او چون بنده عطا
 کند آمار نعمت از دویدار کند و دشمن میدارد و اظهار فقر و حاجت را بنزد یک مردم و قال حسن المسئل یخفف العلم
 و الرقی یخفف العیش نیکوئی پیش از برای دانش نصف علم است مدارای با خلق نصف عیست و قال هر
 ابن ادم و لست فی اثنان احرص و الا مله یرشود و فرزند آدم و از دویدن جوان میشود نخستین حرص و اندک بکار و قال
 الخاومین الايمان میفرماید از خصال ایمان شرم و حیاست و قال اذا کان یوم الفیما لوزل فلما عبد حنی
 یسئل عن اربع عن غیرهم فیم افناه و عن شبابه فیم ابلاه و عما اکتبهم من ان کتبه و فیم انقظه و عن
 حینا اهل البیت میفرماید در قیامت هیچ عبدی از جای جنبش نکند تا چهار چیز از وی پرسش کنند نخست از عمر او
 که در چه کار بنیادی و از شباب دیر پسند که چگونه به پیری آوردی و از کسب پرسند که از کی کسب کردی و بچه کار
 اتفاق نمودی و از دوستی این بیت سؤال کنند که چگونه بکارستی و قال من عامل الناس فلم یظلمهم و حدت نام
 فلم یکن ذنبهم و وعدهم فلم یخلفهم فهو من کل مرتبه و ظهر من عدل الله و وجب اجرة و حرمت غیبتند
 کسی در میان مردم حکمران کرد و ظلم نکند و با ایشان دروغ نکوید و خلفت عده نکند لا جرم تکمیل مروت و تمیز عدالت
 کرده باشد واجبش پادشاه او حرام کرد و غیبت و قال المؤمن حرام کلمه غیر خیر ما له و دفعه زبان بر من تمام است
 عرض او را نتوان زبان کشود مال او را نتوان بود و بخون او نتوان دست آورد و قال صلوا از حاکم و لو بالسلام
 رعایت ارحام کنید اگر چه سلام باشد و قال الايمان عقد بالقلب و قول باللسان و عمل بالاذکان ایمان
 استحکام عقیدت و اقرار بزبان کردار بفرمان است و قال لیس الغنی عن کثرة العرض و لکن الغنی عن التفرغ عن کثرت
 مال منیت بلکه به پنیازی نفس است و قال نزل الشکر صدق دست از زبان مردم باز و دشمن صدقه در راه خدا و قال اربعه
 نلزم کل ذی عی و عیقل من اصبی فرمود چهار چیز است که عقلای امت من از آن جدا نشوند عرض کرد بدان که علم است
 قال استماع العلم و حفظه و نشره و العمل به فرمود استماع سایل علیه بخاطر سپردن آن و انتشار آن و کار کردن
 بان و قال ان من البیان شحرا و من العلم جنحلا و من القول عتبا همانا بعضی زبان علم است و بعضی از علم عمل است
 باره از کفار و سخن و کفایت است و قال الشکر سنن است و فی بعضه لا یخذ بعیدها هک و من کفها ضل

نیکوئی پیش از برای دانش نصف علم است

نیکوئی پیش از برای دانش نصف علم است

نیکوئی پیش از برای دانش نصف علم است

نیکوئی پیش از برای دانش نصف علم است

جداول از کتاب ویم من مجلدات تاریخ التورخ

و سنه فی غیره فترضا لا خذها فضيلة و نزلها الى غیره او امر شرعی برود کونه است سخت واجبات است
 که اجرائی آن بدست است ترک آن ضلالت و دیگر مندوبات و سجااست در اجرائی آن فضیلت است و در ترک آن محصیت
 و قال من ارضى سلطانا بما ينقض الله شرجه من بين كسبي رضاعى سلطان كند بجزی که یزد از انضبت از دین برود
 شده باشد و قال خیر من الخیر معین و شر من الشرفاعله بهتر از خیر عالم خیرست بدتر از شرف عالم شرود
 قال من نفع الله من ذل المعاصی الى غیر الطاعة اغناه بلا مال و انقره بلا عسیر و انسه بلا انیس و من
 الله اخاف منه كل شیء و من لم يخف الله اخافه الله من كل شیء و من رضى من اتبعه باليسير من الرزق رضى
 الله منه باليسير من العمل و من لم يستحي من طلب الحلال من العيشة خفت مؤنه و وبال و نعم عباد
 من زهد في الدنيا اثبت الله الحكمة في قلبه و انطوى لها السنا و بصر عبوب الدنيا اذا ظاود و اناها و اخرج
 في الدنيا سائلا الى دار الفرد كسى را که خداوند از مصارع عصیان با قتال فرمان کشا یندی مدد مال غنی فرود
 دبی تقویت عشرت عزت گذاشت و بدن ایس مانوس داشت و انکس که از خدای تبرسید خداوند هر چیز را از دین هم
 انداخت و انکس که از خدای ترسید خداوندش از هر چیز پنهان ساخت کسی از خدای بزرگ ننگ خدا و خداوند
 عمل اندک راضی گشت و انکس که در طلب حلال از کسبهای سنجید کرد و کار معاش سکبار شد و فراغت بال در قافیهست
 عیال حاصل کرد و کسی که از حب دنیا زاد است خست خداوند بابت حکمت مابردن او و فرزند داشت و زبانش را با بیان
 حکمت نیاز فرمود و چشمش را برشت و زیبای جهان پنا ساخت از جهانش سوی جان جایی برود و قال اميلو ادو
 الهبة عشر انهم میفرماید معفو درید لغزشهای مردم بی حلیت بی نگرى را و قال الرهد في الدنيا فصر الامل و شكر
 كل عجز و الورع عن كل ما حرم الله هر دو دنیا کوتاه داشتن معنی و شکر نهی الهی و پرستگاری از مناهی است و قال
 لا فعل مشتما من الخزياء و لا تدع حبا میفرماید در کار خیر یار و یار در امرها امور شرعی جای کار بند و قال اربنا
 اخاف على اقل تلك اشياء مطاعا و هوى متبعا و اما ما ضلنا به من امرنا کم از نجل و مرضی که مطلع دانند
 و هوای نفسی که متابعت کنند و پیشوای کرامی که اطاعت نمایند و قال من كره ان يسم بدينه و من ساء خلفه عذب
 نفسه و من لاسى الرجال ذهب عزله و كرامه کسی که اندویش در کار دنیا فرودان کرد و در بخور شود و کسی که خوشتر را بد کند
 خوشتر را عذاب کند و کسی که مردم را بد گوید و منازعت اندازد مردت بکرامت از بد بخیزد و قال الا ان شر ائمة الدين
 بكر مؤمن خائف شرهم الا و من اكرم الناس ابقاء شره فلينس مني فمخني همانا بدتر از است من کسی است مردم هم
 شرش اگر ارم کند و کسی را که مردم از خوف شر او بزرگ شمارند بگانه از است و قال من اصبح من امتي و همته
 غير الله فلينس من الله و من لم يهتف بمور المؤمنين فلينس منهم و من اقر بالذل فلينس من اهل البيت هر کس
 از است من غیر بجای روی کند بگانه از خداست و هر کس در سخا حواجج مؤمنین ایتها نم کند از مؤمنین شمار نشود و کسی که
 مدعو و مخلوق خود را دلیل زبون در دین بگانه از است

القول

تاریخ سورته
 و حالات و بیوگرافی
 تاریخ حضرت زینب
 بیرون از مدینه
 و لا یجوز ان یخرج
 من بیروت

اشیح و جمل صحیح
 اشیه النجیل
 فی المال و موقوفات
 معروف
 لا عار انی زعم

کتوب رسول خدا صلی الله علیه و آله سوی معاذ بن جبل و حضرت فرزند او

من محمد رسول الله الى معاذ بن جبل سلام عليك فاني اخذت الله لك الا اله الا هو اما بعد
 فقد بلغني جزعك على وليك الذي فضي الله عليه و انما ابنك من مواهب الله السنية و عواد

جداول از کتاب بیستم من مجلدات تاریخ التواریخ

تعلیم عطا کند و بی دلیل برایت فرماید و غشاده بصیرت او را بر کبر و همانا زود باشد که بعد از من جماعتی ظاهر شود که
کار ملک را با عقل راست کنند و غنا را بدست بجز از آرزوی محبت خویش را بتماست هو جبر نفسانی و مخالفت حکام
در دلهای جایی پس آنکه که این روز دیدار کند و با توانائی ادراک عقاید و قریب فرماید و با توانستن ادراک عزت صابر در
باشد و با قدرت آنکه بیرون شریعت محبت خود را در دلهای هر با خصوصت ناسد سازد و در این راه خدا
دفع آسری کند خداوند او را ثواب بجا نهد تن از صدیقین و در و قال ایاکم و الخلق النفاوت و هو ان یمنع الجسد
خاشعاً و القلب لیسر بما شیخ بریزید از نفاق که بصورت چاپلوسی خاشع باشد و دل او دیگر کون بداید
و قال الخین المذموم المذموم نیکو کاری که مردش نکویش کند مظلوم است در خور رحمت باشد و قال اقلوا
الکرامه و افضل الکرامه الطیب اخف و الخیر یوما میفرماید استعمال طیب از دست گذارید که عملی سبکبار و عطری
کران سنگ است و قال ایما نکون الصبیغ الی ذی دین او ذی حسب و جها الضعیف الحج و جهاد المرء
حسن التبعال از وجهها و التوکل و نصف الدین و ما عاقل قسط علی افضیاء و اینرا دره الرزق بالصدقه ان الله
ان یجعل از زان عبادته المؤمنین من خیر من یحسبون همانا احسان سزاوار مردم مدیون و کسی است که
بامناعت و بی بضاعت باشد و جهاد مردمی که نیردی مبارزت ندارند زیارت که است جهاد زمان فرج مانده ای
شوهر است حسن معاشرت و همربانی با برادرانی بی نصف دین است مردمی که کار عدل و اقتصاد کند هرگز فقیر
و زیاده رزق مربوط با نفاق و صدقه است همانا خداوند با دار و از اینکه رزق بندگانش از خانی برساند که خود را
دارند و قال لا ینبغ عبدا ان یكون من البغین حتی یدع ما لا یأثم به خدا لا یأثم به الناس میفرماید
بسیح بنده مقام متقین را در نمی باید تا از کرداتی که بران عذاب مقرر نیست است باز گیر و اما با کتاب تاریخ
من جامع و صایا رسول الله صلی الله علیه و آله

الضیفة الاحسان
عاشق الله

دصایا رسول

قال رسول الله صلی الله علیه و آله اعبدوا الناس من اقام الفرائض و اتقى الناس من اذی ذم ذکون
ماله و از هدا الناس من اجبت الحرام و اتقى الناس من قال الحق فیما له و علیه و اعدا الناس من رخص
للناس ما یرضی لنفسه و کرم لهم ما کره لنفسه و اکثر الناس من کان اشد ذکرا للذون و اغبط الناس
من کان لحن الثراب فدا من من العطاب برجوا الثواب فاعقل الناس من لم یغبط بغير الدنيا من حال الی
حال رسول خدا میفرماید عابدترین مردم آنکس است که واجبات شرعی را مضمی بدارد و سختی ترین مردم کسی است
که زکوة مال خویش را او فرماید و زاهدترین مردم کسی است که از محرمات شرعی کناره گیرد و پرینه کارترین مردم کسی است
که خواه بر سود خود خواه بر زیان خود سخن بچ کند و عادلترین مردم کسی است که رضاد دهد از برای مردم آنچه را از بهر
خود رضاد دهد و کرده شمارد از برای مردم آنچه را از بهر خود کرده شمارد و عاقلترین مردم کسی است که بیشتر یاد مرگ کند
و غبطه بر آنکس بیشتر باید بود که از پس مرگ امین از عتاب کامیاب ثواب یدد و عاقلترین مردم کسی است که بتغییر دنیا
بندگیرد و اعظم الناس فی الدنيا خطر من لم یجعل لنفسه خطرا و اعلم الناس من جمع علم الناس
الی علیه و اشجع الناس من غلب هواه و اکثر الناس قیمة اکثرهم غلبا و اقل الناس قیمة اعظمهم
علما و اقل الناس لذة الخسود و اقل الناس ذم الجحیل و اجمل الناس من یحل بما

ازین

وقایع اقبالیم سبعة بعد از هجرت رسول خدا از زمانها

سگی بر آنکه می کرده خود باز کرد و اخوانا الفربان و جوه المذاهب خاک بر روی کسانی بزنید که شمارا بد آنچه دارا این
 نیستد شما گویند مظلالم الغنی ظلم مردم و دقتی که وعده عطا بمانند از نذ ظالم باشد الا زواج جنود
 مجتهدا فانا عارف منها اختلف وماننا کما منها اختلف وراج روز سخت مجتهدا مخلوق شده چه سعید
 شقی آنکه از در مجانست شناسای یکدیگر بودند هم در جهان موافقت میکنند و منکرین یکدیگر مخالفت انداختند
 و انس مغریر الحیکه الله بترین الشما معرفت خداوند است لا یخفی علی المؤمنین الا الذنوب انما یغفرها الله
 کردست او در اولین حجرتک المعانیة بر کز اصغای خیر چون مشاهده استوار نباشد الشدید من غلبت
 نیردند آنست که بر نفس خود غلبه جوید بودک لا یقین بکورد هاسا رکت امت مرا که با ما در این مطلب حاجت بر خیزند
 سانی القوم اخرهم شرابا حق سعایت آنکس بگذار که قوم را بر خود مقدم بدارد لوی بی الجبل علی جبل لذل
 البانی ضلها ابد اگر کوهی بر کوهی نبی و طغیان کند هرینه باغی مندرک کرد تا مردم ظالم را چه رسد خنبر
 المال عن ساهرة لعین فایمید بتر بر این حشره عاریت از برای صاحب السلام مرآة المسلم
 مبادرت سلام نماید صفای قلب مسلم است المؤمنة کثیر با حشره مرد با اتفاق برادر و جلب قلوب برادران
 دینی بزرگ شود البتة لعلها خیر من بد الشفلة دست که عطا کند بهتر از دوستی است که اخذ عطا نماید
 الاعمال بالنیة انک و بد عمل مربوط به نیت عامل است ای ذاه اذ و من الجبل کدام صفت است ترا
 جمل است الحیاة خیر کلا صفت حیا از همه جهت نیکوست الجبل معفود بنواضیها الحیاة بیانی بها
 خیر است شده است عده المؤمنین کاخذنا لید مؤمن چون وعده کند وفا می آن چنان است که کوفی بقرض
 کر شده است عفو الملوك بقا للملك عفو پادشاهان از گناه کردگان حضرت خود سب بجای پادشاه است
 از حم من فی الارض یزحمت من الشما و حم کن بندگان خدا را تا خداوند بر تو رحم کند صاحب المکره
 الجند یعنی النار بر کس بحلیت و خدمت کار کند جایگاه خود از نار کند المؤمن مع من احب الکتب مرد محشور
 کسی است که دوست میدارد و از برای دوست هر نیک و بد که کسب میکند لنفسه من لیرحم صغیر فاشی کبیرا
 از مانند کسی که صغیر را رحم نکند و حق کبیر را نداند السنشاز مؤمن گهسی را که از او طلبت رت کند باید خانی
 من قبل دون مایه فشهید کسی که برای حفظ مال از تصرف پیکانه کشته شود درجه شهید دارد و لا یجمل المؤمن
 ان یجر اناه قو و ثلث و ایت از برای مؤمن که زاده از سه روز از برادر خود دوری کند الدال علی الیها علیه
 آنکس که کسی را دالت بر خیر کند در جهان باید که فاعل خیر باشد الولد للفریش و للعاهر الحجر یعنی فرزند از برای صاحب
 که شوهر زن باشد و زانی را از آن بهره نیست چنانکه در جای دیگر فرزند از برای زانی ثابت میباشد لا تشکر الله
 من لا یشکر الناس لا هوی الضال الاضال انکس شکر نیت بندگان خدا را نگذارد کفران نعمت خدا
 کرده باشد و مردم همراه خیر مردم همراه را طلب نکنند جنتک للشی یعنی و بضم حبت حرص تو در طلب مقصود
 ترا کور و کرمیازد و معایب ترا از نظر تو پوشیده میدارد و الشفر قطع من العذاب یفر کردن بازه
 محنت و غم است در مدح جماعت انصار میفرماید انکم لتفیلون عند الطبع و تکترون عند الفکر یعنی شما بندگان
 طبع و اخذ مال اندک باشید و روزیم و تنال بسیار شوید المسلمون عند شروطهم الا شرط اخلوا و اما

تجدد باطنی
 تجزئی لا تنقطع
 و انما از دعوت انجلی
 با نیت صحت
 کبریا
 آدمی کا حاج

قله ماء
 و یغرفه

و یغرفه
 انما من انما
 انما من انما
 انما من انما

جداول از کتاب دومین مجلدات تاریخ التواریخ

مردم مسلم را ادای شروط و وفای عهد واجب است مگر شرطیکه ممالک کند حرامی را یا حرام کند حلالی را **الرَّجُلُ إِذَا حَقَّ بِصَدَقَةٍ رَجُلِيهِ وَصَدَقَ ذَا بَيْتِهِ** مرد سزاوارتر است صدق مجاری و پشت را حله خود را **الظُّلْمُ ظُلْمٌ لِنَفْسِكَ** ظلم تارکیت کند روز قیامت را بر ظالم تمام **الْبَيْتَةُ الْمَصَانِعُ كَمَا لِحْتٍ تَحْتِهَا تَرْجَبُ مَصَافِحُ وَمَعَانِقُ** بار برداری است **أَمَّا مَنْ عَمِلَ بِكَرَامَاتِكِ** که ترا عتاب کرد این ساخت چه کشف اندیشه او ترا بر حفظ خویش گماشت **مَا نُقِصَ مَالٌ مِنْ صَدَقَةٍ** مال کسی از اتفاق صدقه نقصان نپذیرد چه خداوند بیادش فرزند بی **النَّاسِبُ مِنَ الذَّنْبِ كَمَنْ لَا ذَنْبَ لَهُ** کسی که از گناه توبت و انابت جوید چنانست که گناه نکرده باشد اعطای **لَا خَيْرَ فِي خَيْرٍ قَبْلَ أَنْ يَنْشَغِرَ وَرَشْحُهُ** است مزد مزدور را از آن پیش که عرق در پیشش بخشد عطا کن **أَجْنَحَةُ لِحْتٍ ظِلَالٌ لِلسُّورِ** بهشت زریزه شمشیر مجاهدین است **أَنْفُوا النَّارَ وَلَوْ بِشِقِّ ثَمَرٍ** هرگز بهیزید از آتش دوزخ اگر چه بیک نیمه خرم باشد که حرام تصرف کنید **لَعَرُوا النَّارَ بِلَيْزَانِ الْجَبَابِ** زنا را از جامه پرودن شدن عریان بداید تا ناچار در پرده زست کنند **الْكَلْبَةُ الطَّيِّبَةُ صَدَقَةٌ سَخِرَ مِنْهَا فَضِيلَتُهَا** صدقه است **لَا خَيْرَ لَكَ فِي صَخْرَةٍ مِنْ لَبَنٍ لَكَ مَا بَرَى لِنَفْسِكَ** سود نهد ترا صاحب آن کس که روانمیدارد از برای تو آنچه از بهر خود روانمیدارد **مَا أَمْلَقَ نَأْجِرُ صَدَقَةٍ** فقیر نشود تا جری که در سب و شری سخن بصدق کند **الدُّعَاءُ سُلَاحُ الْمُؤْمِنِ** دعای مؤمنان سلاح جنگ ایشان است **خَيْرُ الْأُمُورِ أَوْسَطُهَا** بهترین مویز بقصد و عدل کردن است **إِذَا أَنَا كَمَا لَزَامَ فَاصْبِرْ** چون کسی بزیارت شاهان مقدم بر بزرگ شمارید مگر بریدارید **يَا شَفِيعُوا لِحَدِّ وَأَوْجُرُوا** با مردم طریق شفقت و الفت بسیارید تا ستوده شوید و جبرید **الْإِيمَانُ الصَّبْرُ وَالتَّوَكُّلُ** صبر و سکون ریدن وجود استواری ایمان است **مَا هَلَكَ أُمَّةٌ عَنْ مَشْيُورٍ** مردی که کار مشورت کند بهلاکت نیفتد **مَا عَالَ أُمَّةٌ إِفْتَصَدَ** فقیر نشود مردیکه میان روی و اقتصاد معاشر کند **مَا هَلَكَ أُمَّةٌ عَرَفَتْ** فزده بهلاکت نیفتد **مَرْدِكِ** بدانند از برای چه افریده شد **مَا قَلَّ وَكَفَى خَيْرٌ قِيمًا كَثْرًا وَهَلْ بَالٍ قِيمٍ قِنَاعَتِ** کردن سبکو تر از کثرت مالی است که مرد را از خداوند بداد **بِشْتَعَالِ قَدِّ خَيْرِ الزَّادِ** تقوی بهترین زاد و تیه برای سفر آنجانی پرینکاری است **وَأَمَّا الْحَيَاةُ كَيْفَ تَحْتَاطَرُ اللَّهُ عَزَّ وَجَلَّ** بهترین دشمنان رسیدن از خداست **خَيْرٌ مَا أَلْفَى اللَّهُ فِي الْفَلَكِ** بهترین چیزی که خداوند در قلب معنای جای بدیقین است **الْإِيمَانُ مِنَ الْكُفْرِ** شک انداختن در توحید و تشریح کفر است **الْبَيْتُ حَزْمٌ مِنْ عَمَلِ الْجَاهِلِيَّةِ** با یک بنوع برداشتن در مصایب کردارهای جاهلیت است **السُّكْرُ خَيْرٌ مِنَ النَّارِ** مسکرت را بکار بستن با جبروت دوزخ پیوستن است **الْخَيْرُ خَيْرٌ مِنَ الْإِيمَانِ** خورده گناه از از سر خویش انداخته کردن است **الشَّعْرُ مِنَ الْبَلْبِ** شعر بنا بر گفتن و سوسه شیطانی پذیرفتن است **النِّسَاءُ جَالِدَةُ الشَّيْطَانِ** زنان نا بکار دام و اجوله شیطانند **الشَّبَابُ شَيْبَةٌ مِنَ الْجُونِ** جوانی شنبه از دیوانگی است **شَرُّ الْمَكَامِلِ كَنْبُ الرِّبَا** بدترین سبها سود است که از ربا حاصل شود **شَرُّ الْمَأْكَلِ أَكْلُ مَا لَا يَنْفَعُ** بدترین کولات خوردن **الْقِيمُ** است **التَّجِدُّ مِنَ الْوَعْدِ** بغيره سعادت مند کسی است که از کردار ناشایست دیگر گمان نبرد **وَعَدُ** و خود مرتکب نشود **الشَّيْءُ مِنْ شَيْءٍ فِي بَطْنِ أُمَّةٍ شَعْنٌ** کسی است که در بدو آفرینش اختیار تفاوت کرد **وَعَدُ** **مَصِيرُكُمْ إِلَى الْأَزْجِ** عاقبت کار شما فرود شدن در شکنجی قهر است **أَرْجَى الرِّبَا** **الْكَيْفُ**

وقایع اقایم سبده بعد از هجرت رسول خدا صلی الله علیه و آله

اشدر باه دروغ زدن است سبباً المؤمن فسوق فقال المؤمن کفر کل کفر من معصیه الله عز وجل حرمه
 مالیه کفر من دمه مؤمن را بید شمردن و شتم کردن فسق است و با او مقامت افکندن کفر است و او عیب کردن
 معصیت خداست و بر فرمان الهی حرام است چنانکه خوش حرام است من یكظم الغیظ یا جزای کسی است که غضب
 عیان نفس را بکشد خداوندش عزای خیر دهد من یصیر علی الرزیه یعوضه الله کسی که در مصیبت صبر کند خدا
 او را عوض دهد سبباً الفوم خادمهم هر کس در قبیله بزرگ شد از زحمت بیرون استمان تا گریز است الناس
 کاسنن المشط سواء مردم مانند دندانهای شانه یا هم شبیه مساندند البین الفایحه نذاب الدیار من
 اهلیها بلا و مع شامت سو کند و دروغ خالی میکند و دیار را از سکنه آن مانند بیابان اجعل الشر عفو به
 سیرت شری که دامگیر شود کفر یعنی وطنیان است اسرع الخیر ثواباً سیرت خیری که دستگیر شود نیکو
 مردم است الناس معادن کما ذر الذهب والفضة مردم در اختلاف خلقت مانند معادن سیم و زر باشد
 الرزق بالصدقة صدقه کردن مال سبب است رزق است اذ فعدوا البلاء بالذخاخذ اراخو انیدان و مع
 کنید الصخره و الفراغ نعمتان مکفوران صحت از اسقام و فرغت از الامم و نعمت است که مردم نمانند
 و کفر آن کنند هبته الرجل لزوجته بد عقیقتها خوف مرد در دل زن عصمت و عفت او را زیادت
 کند لا طاعة للخلق فی معصیه الخالق روایت معصیت خالق را اقام کردن برای طاعت مخلوق
 الکذب بجانب الايمان دروغ زدن ایمان را بد و افکندن از شیء فقد کفی کسی که منعی را بپوشانند کفمت
 او را پادشاهش کرد قلله الحباء کفر بجای شعبه از کفر است المؤمنون هم یؤمنون بقره مردم مؤمنین العربیه
 و حسن الخلق و کشاده روی باشند شر التیامه یوم الفیاه بدترین پیامبها در قیامت که بجای آن
 دست رس نیست شر المعذره عند الموت بدترین معذرت هنگام مرگ است اقبلوا عشران الکرام
 افزونهای مردم بزرگ را معفو دارد بد الخیر عند حیا الوجوه نیکویی در نزد مردم نیکو خوی و کشاده روی
 الدنيا حلوه و حصر و ان الله مستغلم فيها کف تغلوز حطام دنیوی فرمیده و شیرین است و خداوند
 بدان محتسب میدارد تا که فرقیه کرده و که زهت جریه کادب الفاقه ان تكون کفراً فقر و فاقه ابتداء محبت
 مردم را اگر صابر باشد کافر و در لیبی من الدنيا بالابداء و فینه از دنیا بجا نمانده است الا بلا و فینه زور
 غیبتاً نزد حجاب دستا زایمه روز زحمت مرسان بلکه غبا و دیدار کن تا محبت زیاده کن الصخره و الفراغ
 نعمتان مغنون فیها کثیر من النین و اجمع الناس صحت و فرغت و نعمت است که مردم قدر آنرا ندانند و مغنون
 چنان آسایش را عبادت و سایر سایه ببرد لا یلفی الله احد الا نادماً و من عمل خیراً قال لیکنی از درد و من عمل
 غیر ذلك قال لیکنی افصرت ملاقات نمیکند خدا را احدی مگر اینکه بشیطان است چه اگر در دنیا کار عبادت
 میگوید کاشن زیادت کردم و اگر در بعضیان گذاشت میگوید کاشن کتر کردم انما کم و الشوقف طول الامیل فانه
 کانت سبباً لهدایه الی الله سبباً لهدایه الی الله سبباً لهدایه الی الله سبباً لهدایه الی الله سبباً لهدایه الی الله
 من غشاً و من غش المسلمین لیس من المسلمین من غش المسلمین لیس من المسلمین من غش المسلمین لیس من المسلمین
 طریق صدق نبوی است غشوا علی مؤمنکم بالکفران و علی بعضکم بالامور و خیر کار پنهان کنید چه در

فلینظر

جداول از کتاب دیمین مجلدات ناسخ التواریخ

ت چهره زبان حاسدن باشد همچنان ساف حاجات خود را پوشیده از مردم کار کنید کیره آن بنعین الرجل وهو
فناشم کرده باشد که مرد در نماز کجا حالت کند

از جمله نصایح رسول خدا صلی الله علیه و آله که بعضی از مجمع الامثال نقل شده

المسلم من سلم المسلمون من لسانه وبینه مسلم کسی است که مردم از زبان دست و زبان او اسوده باشند
الکثیر من ذاته وعمل ما بعد الموت کلکمزاج وکلکم مستول عن عیبته وانا انکر است که فردین
و خاضع باشد و بیخ سفر آخرت کند همانا شما شبانان نفوس و جوارح خود شدید در قیامت از آنچه رعایت کردید
با پرسش شوید اول ما نفقدون من ذنبکم الامانة و اخر ما نفقدون الصلوة و اول صریح در دین دیده کردید امانت است
و اخر چیزی نماند است الرزق اشتد طلبا للعبدین اجلیم طلب کردن رزق مرند را استوار تر است از طلب
اجل او را انظر الى الخضره یزید فی البصر والنظر الى المرءة الحسناء کما نظره و دیدار زنان نیکو رخسار
بیش چشم را فروزی و در الشوم فی المرءة و الفرس و الدار شامت زن در بد خوئی و شامت است شموسی
و شامت دارد و تنگی میسای است السلطان ظل الله فی ارضه یا شاه در زمین ظل الله است السعادة
تکامل السعادة طول العز و طاعة التکمال سعادت در طول عمری است که طاعت خدای بیاید و در خصلت
لا تکونان فی المناق و حسن فقه النبوة و خصلت در مناقق نباشد سخت حسن بیست دیگر علم در دین
الشیخ شایسته و حیات ثنن بنی حیات طول الحیوة و الملامح من مردم پیر جوان شود و در حیات از عمر و فروزی مال
فضوح الدنيا هون من فضوح الآخرة و برای حفظ مقامات دنیوی از کتاب محرمات نساید کرد چه
رسوائی در دنیا سهل تر است از رسوائی آخرت ارجبته فی الدنيا تکفیر اللهم و الحزن و البطالة لفضی القلب
رحمت در دنیا اندوه و حزن را فردان کند و از کتاب کارهای سفایده سعادت قلب را تا نوزد الفعرا زنا
کرون رث درویشی شود و صله الیوم یزید فی العز عایت رحم عمر را افزون کند و الیوم فی ظل صید فیه حتی
بفضی بین النایم و در پناه صدقات خود بزرگ شود و چند کج در میان دم مکان حکومت ما بد لغنا انشا الله
علی خلفه علمای دین بر خلافت این چند او نند المؤمن للمؤمن کالبنا زشت بعضه بعضا مؤمنان
یکدیگر نندمانند میانها که با یکدیگر استوار باشند ما و فی فی المرءة غرضه کتبته صدقه چیز را که مرد بدین کار
عرض و مکان خود را ثواب صدق دارد و کل شیء عباد و عباد الدین الفعرا از برای هر چیز کارها بدین کتاب
دین علم با حکام دینت المسلم اخو المسلم لا یظلمه و لا یظلمه المسلمان برادرانند لاجرم هیچ مسلم مسلمی را ظلم کند
و در شایده و جهالت او را فرو نگذارد و الیوم کل الیوم لیلین نزلنا عننا له یخبر و قدیم علی ربه بشیر و ای برکت
مال مردم را بجرم انباشت و از برای وارث گذاشت و با حال منکر سبزی دیگر شتافت من کتبه حنین
و سائنه سینه فهو مؤمن مؤمن کسی است که شاد کند او را کردار نیک و بد آید او را کردار بد من کتبه
کرامه الآخرة بدع زینة الدنيا فرد کند از زینت دنیا را کسی که در طلب بزرگاری آخرت دست دغ ما برینک
الی ما لا یزینک فرد کند از آنچه تر و درین شب و در پناه از دو ما خود را آنچه بریقین سقرید اطلبوا الفضل
غنیة لوجاه من اتمی لیسوفی کما یطلب کینه فصول رحمت از مردم کریم و رحیم است و در پناه است

وقایع اقالیم سبعمه بعد از هجرت رسول خدا صلی الله علیه و آله

زندگانی کنسید الفوا دعوه المظلمة فانها تجل على الغلام يقول الله تعا وعزتي وجلالي لا نصر لك ولا واعدت
 برهیز وازد عای مظلوم برهیز ویکه برابر سوار است نزد او که رفت پذیرود با جابت مقرون کرد و در اینج او خداوند
 و جلال خود سو کند یاد میفرماید که هر آنیه نصرت تو خواهم کرد اگر چه پس ازین روز کار باشد لا یفیل قوم مملکتهم اقره اشکا
 نشوید جماعتی که زنی سلطنت ایشان کند لا یبلغ العبد حقیقه الا یمان حتی یعلم ان ما اصابه لم یکن
 لخطئه و ما اخطاه لم یکن لخطئه هیچ عیدی در آن حقیقت ایمان نکند چندانکه بداند آنچه از پرده تعبد
 او را ممکن نبود که خطا کند و چیزی آنرا دفع دهد آنچه خطا کرد او را از دور گذشت ممکن نبود که زیاده او را لا یبلغ
 عالم من علم حتی یكون منها اه الجنة سیر میشود در هیچ عالمی از علم چندانکه علم او متسی شود با در آن بهشت
 یعنی تحصیل علم سبب دخول بهشت کرد و لا یفیلکم اسلام و جلی حتی تعلموا کثیره عظیمه اسلام مرد و استوار دارد
 چندانکه عیار عقل او را با زیاد اندی چه آنرا که عقل نیست هیچ کار نکانت نیست ان الله یحب الی رفق و الا فر کله جدا
 دست میدارد مدارای ماخلق را در تمام امور ان هذه القلوب تضد كما تضد الحدید فیل فاجلها
 قال ذکر الموت و نلاق القرآن فرمود این بسیار زنگ میکند و چنانکه آهن را اگر در عرض کردند با چه جلا توان او فرمود
 مرگ و قرأت قران لیس منیا من و سع الله علیه ثم قرأ علیها از ما نیست کسی که خداوند شرس است داده
 و او بر عیال خویش تنگ کرده الخلق کلهم عیال الله فاجهم الیه انفعهم لعیالهم خلق تمامست عیال خداوند
 هر که عیال خود را نفع باشد نزد خداوند محبوب است کفا بالسلافة ذاک کفایت میکند سلامت معذرت دنیا از برای
 رب مبلغ اوعی من مستمع چه بسیار ابلع کننده که نیکوتر از مستمع حفظ سخن کند و نیکتر کاربرد جمال المر
 فصاحة لیساجان نیکوتری مرد فصاحت نبال است الناجو الجیان محروما جری که در هیچ دشمنی هم کسند
 و دلیر نباشد از منافع محروم ماند السلام بحجة اللینا و امان الی قینا سلام در وقت ترحیب و تحیت است
 و از برای مردم ذمی همان است العالم و العالم شهر یکاز فی الجزیر عالم و متعلم در اصابه خیر و کسب ثواب
 شریک باشند من صحبت نیمی کسی که از سپرده گفتن زبان برست از بیات نجات یابث من نواضع
 یقدر فعه الله کسی که در راه حسد فروتنی کند خداوش بعثت

عذر کجاست

نقل من اصول کافی

قال رسول الله صلى الله عليه وآله قال الله عز وجل ان من عبادي المؤمنين عباد الا يصلح
 لهم امر دينهم الا بالغنى والتعبد والصحبة البدن فانلوم بالغنى والتعبد و صحبة البدن ف يصلح
 عليهم امر دينهم وان من عبادي المؤمنين عباد الا يصلح لهم امر دينهم الا بالغافه والمسكنة
 والشفق في ابدانهم فانلوم والمسكنة والشفق ف يصلح عليهم وانا اعلم بما يصلح عليه امر دين عباد
 المؤمنين وان من عبادي المؤمنين من يجهد في عبادتي فقوم من رفاة ولد يذو سياه فجهل
 لي اللبالي فبغبت نفسي عبادتي فاضربها بالنعاس اللبلة واللبلة ينظر امني له و ابقاء عليه
 فنام حتى يصبح فقوم وهو ما في نفسه زائر عليها ولو اخطى بينه وبين ما يريد من عبادتي
 لدخله العجب من ذلك فصبر العجب الى نفسه باعماله فبابه من ذلك ما يفهم

بالفقه

فیه

جسد اول از کتاب بیستم من محلات نامح التوارنج

فَبِهَذَا كَلِمَةً لِيُحْيِيَ بَعْضًا لَهُ وَرِضَاهُ عَنْ نَفْسِهِ حَتَّى يَنْظُرَ أَنَّهُ قَدْ فَاقَ الْعَابِدِينَ وَجَاءَ فِي عِبَادَتِهِ
حَدَّ الْقَصِيرِ فَبَدَأَ عِدَّتِي عِنْدَ ذَلِكَ وَهُوَ يَنْظُرُ أَنَّهُ يَتَقَرَّبُ إِلَيَّ سَوْلَ خُدَايَ مِثْرًا يَدُ خُدَاوَدَ
جل و علا فرمود اصلاح امور بعضی از بندگان مؤمن من کثرت ثروت و سعت عیش و صحت بدن میشود و این امتحان میکنم
ایشانرا بچندین نعمت که کار دین راست کنند و بعضی از مؤمنان را فاقت و مسکنت و ناتندرستی اصلاح دین کند پس ایشانرا
بچندین نعمت آزمایش کنم و اینجاست که این سخن باینکه بختی کرد و دین انا ترم بدینچه بندگان را در کار است و بعضی
از بندگان من در عبادت من ترک خواب احت کویند و خوشترین را در تعب نعمت اندازند پس من بر ایشان
ثواب را ساط کنم تا بخوابند و با مداد که بر خیزند شرمگین باشند و خوشترین را علامت کنند اندوه ناک کردند و اگر
این کنم و ایشان چنانکه خواهند اقدام در عبادت کنند عجب که مورث طاقت است در ایشان راه کند و چنان
از اعمال خویش خوشد شوند که گمان کنند که افضل عبادند و بدین خطا از من دور افتد و خود را با من نزدیک دانند
وَقَالَ أَمْسِكْ لِسَانَكَ فَإِنَّهَا صَدَقَةٌ تَصَدَّقُ بِهَا تِلْكَ النَّفْسُ وَلَا يَعْرِفُ عَبْدٌ حَقِيقَةَ الْإِيمَانِ
حَتَّى يَخْرُجَ مِنْ لِسَانِهِ بَأْسًا مِنْهُ سِرًّا بَارِدًا رَاحَةً فِي رِجْلِ خُدَاوَدَ كَمَا أَنَّ تَفَاقُ هِيَ كَيْفَ يَسْجُدُ
ادراک حقیقت ایمان نکند تا زبان خویش را از باده سردی باز ندارد و قَالَ بَعْدَ ذَلِكَ لِسَانُ الْعَبْدِ لَا
يُعَذِّبُهُ شَيْئًا مِنَ الْجَوَارِحِ فَيَقُولُ أَيُّ رَبِّ عَذَّبْتَنِي بَعْدَ أَنْ تَعَذَّبْتَنِي شَيْئًا فَقَالَ لَهُ خُرُوجُ فَمِنْكَ
كَلِمَةٌ فَبَلَغَتْ مَشَارِقَ الْأَرْضِ وَمَغَارِبَهَا فَسَفَكَ بِهَا الدَّمَ الْحَرَامَ وَأَنْهَى بِهَا الْمَالَ الْحَرَامَ وَأَنْهَى
بِهَا الْفَرْجَ وَعِزَّتِي لَا عَذَابَ لِعِبَادِي بِشَيْءٍ مِنَ الْجَوَارِحِ مِثْرًا يَدُ خُدَاوَدَ عَذَابٌ مَكِينٌ بَارِدٌ
عَذَابِي كَيْفَ يَسْجُدُ الْجَوَارِحُ رَاكِعًا يَسْجُدُ كَمَا أَنَّ خُدَاوَدَ عَذَابٌ مَكِينٌ تَرْتَوِيهِ سَخْتٌ تَرْتَوِيهِ سَخْتٌ مِثْرًا يَدُ خُدَاوَدَ
در مشرق و مغرب رفت و بدن سخن خونبار ریخته شد و مالها بغارت رفت و فرجها بهره بیکان گشت سو کند بفرج خود
باد میکنم که ترا عرض خدای بدارم که هیچیک از جوارح را نرسیده باشد و قَالَ لِأَصْحَابِهِ أَيُّ عَمْرِي الْأَيُّ زَانِ وَأَنْتُمْ
فَقَالُوا اللَّهُ وَرَسُولُهُ أَعْلَمُ وَقَالَ بَعْضُهُمُ الصَّلَاةُ وَقَالَ بَعْضُهُمُ الزَّكَاةُ وَقَالَ بَعْضُهُمُ الْفَنَاءُ
وَقَالَ بَعْضُهُمُ الْحَجُّ وَالْعُمْرَةُ وَقَالَ بَعْضُهُمُ الْجِهَادُ فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ لِكُلِّ مَا قُلْتُمْ فَضْلٌ وَلَيْسَ بِي لَكُنْ
أَوْ تَوْعُرِي الْأَيُّ زَانِ كُنْتُ فِي اللَّهِ وَالْبَغِيضُ فِي اللَّهِ وَتَوَالِي الْأَوْلِيَاءِ اللَّهُ وَالْبِشْرُ فِي اللَّهِ رَسُولُ خُدَاوَدَ اصْحَابُ مَرَدٍ
کدام جل از ایمان استوار تر است گفت خدا در رسول اعلم است و بعضی گفتند تا ز برخی زکوة و جماعتی عبادت و شکی
اختیار کردند و کردی خیر و عمره و طایفه جهاد را برگزیدند پس فرمود از برای هر یک از اینها فضیلتی است لکن حکم هر
حت در راه خدا و بغض در راه خدا و دوستی دوستان خدا و بیزاری از دشمنان خداست و قَالَ قَدْ أَلْمَزْتُمْ اللَّهَ
أَعْظَمُ شُعْبِ الْإِيمَانِ الْأَوْضَاعُ حُبُّ اللَّهِ وَابْتِغَاءُ وَجْهِ اللَّهِ وَأَعْطَى فِي اللَّهِ وَنَعَى فِي اللَّهِ فَهُوَ مَرَاتِبُ الْإِيمَانِ
میفرماید بزرگتر شاخه ایمان دوستی مؤمن است در راه خدا کسی که حبت او و بغض او و عطای او و عساکر او در راه خدا با
از صفای خداست و قَالَ قَالَ اللَّهُ إِنَّ مِنْ أَعْظَمِ أَوْلِيَاءِي عِنْدِي رَجُلًا خَفِيفَ الْحَالِ إِحْسَنَ صَلَاةٍ
أَحْسَنَ عِبَادَةٍ رَقِيبًا لِقَبِي كَأَنَّهَا مِضَا فِي النَّاسِ مَنْ جَعَلَ زِدْفَةً كِنَانًا فَصَبْرًا عَلَيْهِ وَعَجَلًا مِثْلَهُ
فَقُلْتُ تَرَاهُ وَقُلْتُ بَوَّالِكُمْ سَوْلَ خُدَاوَدَ مِثْرًا يَدُ خُدَاوَدَ عَذَابٌ مَكِينٌ تَرْتَوِيهِ سَخْتٌ تَرْتَوِيهِ سَخْتٌ مِثْرًا يَدُ خُدَاوَدَ
فَقُلْتُ تَرَاهُ وَقُلْتُ بَوَّالِكُمْ سَوْلَ خُدَاوَدَ مِثْرًا يَدُ خُدَاوَدَ عَذَابٌ مَكِينٌ تَرْتَوِيهِ سَخْتٌ تَرْتَوِيهِ سَخْتٌ مِثْرًا يَدُ خُدَاوَدَ